NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik
minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

49. ÉVFOLYAM 3. SZÁM | 2010. MÁRCIUS | ÁRA: 340 Ft

Major Tibor:

A SZABADKŐMŰVESSÉG A SÁTÁN ZSINAGÓGÁJA

Isten kiválasztotta a héber népet az Egyistenhit megőrzésére a pogányok között. De ők, még jóval Krisztus Urunk születése előtt a maguk javára torzították el az Ószövetség próféciáit. A zsidók az Isten Fia meggyilkolásának, a történelem legsötétebb bűntettének elkövetése után megkísérelték tettük igazolását. Azt állították és hirdetik ma is, hogy Talmudjuk az Ószövetség valódi értelmezése. Ehhez a Talmudhoz járulnak hozzá a zsidó Kabbala, az úgynevezett Próféciák gyűjteményei. Ezek a zsidóság szent könyvei. Lássuk, mit tartalmaznak. Néhány idézet:

„Ti izraeliták, embernek neveztettek, míg a világ többi népe nem érdemli azt, csak a barom nevet. (Talmud, Bsba Netzia, Fol 114. rész)" „Az idegen (nem-zsidók) leszármazottja olyan, mint a baromé." „Mit jelent Har Sinai, Sinai hegye? Ez a hegy, amelyről a Sina, vagyis a „gyűlölet sugárzik a világ összes népe felé". A Talmud, bab, Sanhedrin szerint a héberek, ahol csak megtelepednek, urakká kell váljanak. Amíg el nem érik „az abszolút hatalmat", kitaszítottnak, üldözöttnek kell tekintsék magukat, még ha sikeresen uralkodnak is az emberek fölött, és amíg nem uralkodnak „valamennyien", meg nem szűnhetnek így siránkozni: „Micsoda gyötrelem! Micsoda megaláztatás!" (Talmud, Bab, Sanhedrin Fol. 104. 1 hasáb.)

Ezek után érthető, hogy a zsidók miért nem elégednek meg a kapitalista országokban elért hatalmukkal. A zsidók számára gyötrelem volt, hogy még van magánbirtok nem-zsidók kezében is a kapitalista Nyugaton, megaláztatás számukra, hogy még gojok is állnak a nyugati országokban a kormány élére. Ezért agyalta ki Marx és Engels a kommunizmus mindent kolhozba, köztulajdonba kényszerítő, tipikusan zsidó elméletét. És ez magyarázza meg, hogy miért igyekeztek a zsidók a kommunizmus igájába terelni a szabad világot. A kommunista zsarnokság az, amelyben a zsidó eléri célját: a hatalomnak, a Föld összes javainak teljes és kizárólagos birtokához jut, ahogyan a Talmudban írva van: *„A Messiás hatalmat ad a hébereknek a világ felett, minden nép az ő alattvalójuk lesz."*

A Talmud állításainak természetesen semmiféle istentől származó alapja nincs. A Bibliában ott áll világosan, a Teremtő súlyos átokkal sújtja a zsidókat, ha megszegik parancsait. Vajon betartják-e a felebaráti szeretetet parancsoló igaz Isten parancsolatait a gyűlölködő Jehova követői?

A zsidók az Egyház megalakulása óta élethalálharcot hirdettek a kereszténység ellen. Ennek belátására elegendő kézbe venni az Újszövetséget és végig olvasni az Apostolok cselekedeteit. Ők üldözték az apostolokat, az első keresztényeket. *Ők követték meg Szent Istvánt, az első keresztény vértanút.*

A Szent Istvánt követő keresztény áldozatok sokaságának vére is a zsidók kezéhez tapad. (Ap. Csel. 6: 9-13) Történelmileg bizonyított tény, hogy a rómaiak türelemmel viseltettek a vallási dolgok iránt.

Tiberius császár törvényt hozott a keresztények ellen izgatók megbüntetésére. Claudius császár uralkodásának 9. évében kitiltotta Rómából a zsidókat, mert feleségét Agrippinát zsidó szertartások gyakorlására vették rá és azért is, mert mint Svetonius írja: „a zsidók gyakori zavargásai ösztönzést adtak a keresztények üldözésére". A zsidók a történelem során újra meg újra kísérletet tettek arra, hogy az uralkodók feleségeit megkörnyékezzék, vagy hogy zsidónőt emeljenek trónra és rajta keresztül befolyást gyakoroljanak az uralkodóra. Ismeretes zsidónő a bibliai Eszter, akit a perzsa király vett nőül. Általa érték el a zsidók, hogy véres bosszút állhattak ellenségeiken, a király alattvalóin. Amit Claudiusnál nem tudtak kieszközölni, keresztülvitték Nérónál. Egy Poppea nevű zsidónő a császár ágyasa, majd egyes héber krónikák szerint a Birodalom tényleges császárnéja lett. Ez vezetett az első nagy keresztényüldözéshez. Néró uralkodása idején zsidó volt a város prefektusa is.

Tertullianus írja: „A zsinagógák azok a helyek, ahonnan a keresztényüldözés kiindul." Más helyen: „A zsidóktól erednek a keresztényellenes rágalmak." A „római" keresztényüldözés 249 évig tartott.

Tetőfokát Kr.u. 155-ben érték el, amikor Jehuda rabbi a hatóságoktól kicsikarta a parancsot: „Fel kell áldozni Róma összes keresztényét." Wiener rabbinak a zsidó étkezési törvényeket tárgyaló könyvéből tudjuk, hogy a keresztény mártírok ezreinek, köztük pápáknak, Gajonak, Marcellionak kivégzői zsidók voltak.

Az üldözéseknek Constantin megkeresztelkedése és a kereszténység állami vallássá tétele vetett véget. A Sátán zsinagógájának a pogány Róma hatalmával kötött szövetsége kudarcot vallott. Azonban a Sátán a harcot ezután sem adta fel. Új taktikához folyamodott, az Egyházon belül megjelent a zsidóság bomlasztó ötödik hadoszlopa.

A zsidók árulása következtében a mohamedánok kezére került az Ibériai félsziget. Ibériában ezután a keresztény erők szervezkedni kezdtek. A vizigót Palayo vezetésével berendezkedtek az északi hegyekben és kezdetét vette az úgynevezett „Reconquista". A harcokat a zsidókon való megtorlás vezette be, de kihasználva a hadi helyzet adta lehetőségeket, a zsidó ravaszság hamarosan megtalálta a kiegyezés útját és a keresztény Spanyolország az izraeliták valóságos menedékhelye lett, Európa minden részéről telepedtek ide a felelősségre vonás elől iszkoló hitsorsosok.

Eközben a zsidók a X. század muzulmán világát is kikezdték. Fondorkodásaik eredményeként az iszlám társadalom bomlásnak indult. Romboló tanokat állítottak be, de főként titkos, bűnöző, gyilkoló szektáikkal érték el sikereket. Ezek a modern szabadkőművesség előfutárainak tekinthetők. Működésüknek a mongol hódítás vetett véget. A mohamedánok hanyatlása a XII. századra olyan ▶

▶ méreteket öltött, hogy az Észak-Afrikában és a Mór-Spanyolországban az Almotavidokat követő Almohád dinasztia erélyes fellépésre szánta el magát a királyságot züllesztő zsidósággal szemben. Ennek eredményeképpen héberek tömege tért látszólagosan Mohamed hitére, vagy menekült a keresztény Spanyolországba.

Kegyetlen Péter 1350-ben került hatalomra, uralkodásának első éveiben kitört a felkelés. Aragon királynőjének vezetésével főrendi liga alakult az uralkodó ellen, akit azután anyja fogságba vetett. Samuel azonban ravasz módszerekkel megtörte a liga erejét. Az egyik vezéregyéniség, Alfonso de Abelquer mérgezés áldozata lett. Az új uralkodó hűséges oligarchiát szervezett a trón köré. „A zsidók hatalmuk tetőfokára érkeztek" – írja a zsidó Bederria. A zsidók hatalmi tetőfoka minden keresztény és pogány országban félelmetes terrort, gyilkosságokat, vérözönt jelentett.

A XV. századi Nicola Gilles „a nagy zsarnoknak", Krisztus ellen lázadónak nevezi az uralkodót. Pedro Nino krónikája pedig kifejti: „Sokaktól elkülönítette magát, sokak torkának tőrt szegezett, sokakat legyilkolt."

A trianoni békediktátum és a szabadkőművesség

Számos tanulmány és cikk foglalkozott 1920. június 4-ének tragikus eseményével, azzal, hogy a történelmi Magyarországot milyen kegyetlen módon megcsonkították és 3 és félmillió magyarját a szomszédos hataloméhes, soviniszta kis népek uralma alá kényszerítették. Ez a szabadkőművesség bűne.

Nem lesz tehát érdektelen, ha okulásul felidézzük a szabadkőművesség veszélyes és végzetes szerepét.

A XVIII. században valóságos divat volt a szabadkőművesség tagjának lenni. Londonban 1717-ben megalakították a Nagypáholyt, hogy az eddig szabadon, minden korlátozás nélkül alakult páholyok között rendet teremtsenek. Ezzel indult a szabadkőművesség mindenkori története, az országok, népek feletti láthatatlan uralma. A szabadkőművesek vetették el a forradalmak csíráit, hintették el a szenvedések, az örökös harc és a gyűlölet testet-lelket pusztító spóráit. A francia páholyok már a XVIII. század közepén bevitték a páholyokba a politikát, az ateizmust, a szabadgondolkodást és radikalizmusukkal a felforgató tanokat. 1877-ben elvetették a Bibliát, törölték az alkotmányból az Isten létébe, a halhatatlanságba vetett hitet. Ezzel angolszász és latin ágra szakadt a szabadkőművesség. A szabadkőművesség latin ágának vezetője a Párizsban székelő Grand Orient Páholy lett, amelynek hatáskörébe tartozott Belgium, Olaszország, Spanyolország, Portugália, Románia, Csehország, Ausztria, Horvátország és Magyarország szabadkőművessége.

XII. Kelemen pápa rögtön felismerte a veszélyt, s már 1738-ban elítélte a szabadkőművesség elveit és a katolikus híveket eltiltotta a tagságtól. A második vatikáni zsinat után VI. Pál pápa érthetetlen módon feloldotta a tilalmat.

A szabadkőművességnek a trianoni békediktátum meghozatalában való részvételéről Szalay Jeromos: Igazságok Közép-Európa körül" (Párizs 1960) című munkájában olvasható, hogy Benes tapintatosan emlékszik meg a szabadkőművességgel való összeköttetéseiről. A tény az, hogy Masaryk és Benes legfőbb pártfogója a szabadkőművesség volt. Nem követünk el vakmerő ítéletet, ha azt merjük hinni, hogy mindketten szolgálatra berendelhető három pontos testvérek voltak, Benes szemérmesen, tapintatosan megjegyzi: „A szabadkőműves körökbe való bejutást lehetővé tették bizonyos honfitársak és a Páholyok vezető tagjai. Azt könnyű megállapítani, hogy a szabadkőművesek nagyon befolyásosak voltak. Spalajkovics, az egyik háborús méregkeverő a háború után is állandó tagja és előadója volt a Peigne Generális Páholynak, ahol Szerbia ügyét munkálták. Az 1917-es párizsi Szabadkőműves Kongresszus volt az a hely, ahol elindították a világot oda, ahol ma van. Az 1917-es szabadkőműves kongresszus Ausztria-ellenes hagyományokra épült.

Ezek azok a körök, amelyekben előkészítették a történelmi Magyarország megcsonkítását. Nickzam Steed-nek a Times külpolitikai szerkesztőjének emlékiratából tudjuk, hogy a brit Alsóház képviselője, aki mégis csak egy birodalom képviseletének volt a vezetője, semmit sem tett anélkül, hogy meg ne kérdezte volna Steedet, az pedig semmit nem tanácsolt, mielőtt meg ne kérdezte volna Maszarykot és Benest.

Amikor Wilson 1919 januárjában útra kelt Európa felé, hogy annak sorsát megpecsételje, Jusserand francia követ átadta neki Clemenceau jegyzékét, amely szerint Ausztria-Magyarország sorsa nem lehet többé vita tárgya, minthogy ez a hatalom megszűnt létezni. Ennélfogva sem a különböző arcvonalakon megkötött fegyverszünetek, sem az amerikai elnök pontjai nem szolgálhatnak a békekonferencia alapjául. Az olaszokkal kötött Diaz-féle fegyverszüneti megegyezés volt az egyetlen szerződés, amely nyitott kaput hagyott a becsületes békének. De a Jusserand-féle jegyzék szellemében Foch tábornagy érvénytelenítette a páduai fegyverszünetet, mire Franchet szerb csapatokat küldött, hogy megszállják a Bánátot. Erre a német és magyar csapatok távozása után a románok és a csehek is vérszemet kaptak, és ugyanezt csinálták Erdéllyel és bevonultak a Felvidék városaiba.

A béketárgyalásokon Tardieu és Berthelot voltak a hatalmasságok. Az lett, amit ők akartak. Tardieu annak a bizottságnak volt elnöke, amely Közép-Európa területi kérdéseivel foglalkozott. Ő teljesen elkötelezte magát a történelmi Magyarország ellenségeinek. „Magyarország nem érdemel kíméletet" hangsúlyozta. De talán még több szárad Phillipe Berthelot lelkén, amikor Lloyd félreállította a területi bizottságokat, hogy minél szabadabban intézkedhessék. Ott vannak a nagy pártfogók, az angol és a francia propagandisták is. Ezek segítségével érték el követeléseik teljesítését.

Magyarország ellenségei megkaptak mindent, amit csak akartak. Először néprajzi, azután stratégiai és kereskedelmi határokat, Magyarország pedig megkapta a trianoni országcsonkítást!

Anonymus:

Zsidóvilág Magyarországon

Zsidó újság, zsidó boltos
zsidó ügyvéd, zsidó orvos,
zsidó kocsma, zsidó vagyon...
Ne csodáld ezt jó magyarom, –
hordjad csak a pénzt hozzájuk,
talán lehetsz még szolgájuk.

Zsidó rüfke, zsidó bankár
bujálkodni autón jár!
Még nagyapjuk rongyot rázott,
az apjuk meg furulyázott, –
most már övék kincs és vagyon, –
te csak bámuld jó magyarom!

Papír bakancs, romlott kelme,
(gazságukból névsor telne)
liszt, panama, árucsalás –
egyik nap ez, másik nap más!
Uzsora és egyéb vétek,
mik mindennap megtörténtek.

Jogrendért üvölt a gettó,
magyar jogrend neki nem jó!
Szovjeteknél szebb az élet:
muzsik pusztul, zsidó éled...
Szovjetzsidók kormányzása
földi paradicsom mása!

Akármit is tesznek-vesznek,
a reklámért majd megvesznek,
jótettüknek gyakorlása
az, hogy egész világ lássa:
ez a zsidó milyen nemes,
milyen derék, becsületes!

Minden zsidó príma zseni,
zsidó lapjuk így hirdeti.
Költő, zenész, festő, szobrász
mind az egekig kaparász!
Színművész és újságíró –
nem is számít, ha – nem zsidó!

Nyíltan a nép jóbarátja,
ennek búja, baja bántja, –
ámde titkon másként érez,
alattomban kutat mérgez,
munkást lázít gazda ellen,
ez a régi zsidó jellem...

Demokrata munkásvezért
jól fizet a munkás ezért.
Nép fillérjét bezsebelik,
nyaralásra ebből telik.
Munka nélkül dúsan élnek,
de herékről ők beszélnek...

De ha baj van, ki a merész,
aki rögtön alkudni kész?
Kampós orra, kónya füle
elárulja, hogy ő Smüle.
Fecseg, locsog hetet-havat,
míg a haszon övé marad.

Ha a zsidó bajba kerül,
rögtön karattyol héberül.
Sipog, hápog, nyálát szívja, –
fajrokonát ekkép hívja!
Mindjárt kerül zsidó csapat,
amely neki ad igazat.

Hogyha törvény elé kerül,
ravasz pofája felderül.
Nyert ügye van ottan már is,
mert a sok zsidó fiskális
ügyét addig húzza-vonja,
míg csak tisztára nem mossa!

Minden bank tele zsidóval,
ellátnak ott minden jóval;
jó tanáccsal, mésszel, zabbal,
szénnel, mézzel, zsírral, babbal.
Sőt, ha unod az életedet,
kaphatsz szeget vagy kötelet.

Pénzt azonban ők nem adnak,
mert az kell a siberhadnak.
Ha azonban jót áll apád,
hat szomszédod, keresztkomád, –
becsapod az értékedet,
uzsorára lesz hiteled.

Hiába hullt hősi véred,
röhögött a zsidó Téged, –
mert ő szépen itthon maradt,
biztonságos eresz alatt,
kézzel-lábbal tiltakozva,
csak ne vigyék ki a frontra!

Hiába hullt hősi véred,
zsidó pofon lett a béred!
Csúffá tettek, meggyaláztak,
titkon eladták a hazádat,
kommunizmus kellett nekünk,
hogy piszokkal torkig legyünk...

Nézd meg csak a telekkönyvet,
nézd a házat, nézd a földet.
Mennyi van már zsidókézben
nagybérletként, vagy egészben?
Szép hazádat nem sajnálod,
hogyha pusztulását látod?

Ki a zsidót pártfogolja,
saját faját megcsúfolja!
Az ilyen csak buta lehet,
nem érdemel magyar nevet.
Liberális álarc alatt
zsidó rebach minden falat...

Ha a zsidót jól szolgálod,
annak hasznát ritkán látod,
mert amit ad jobb kezében,
visszaszedi balja szépen.
Ha az eredményt vizsgálod,
jól becsapott – akkor látod.

Ébredj magyar, ébredj végre,
kérlek az ég szerelmére;
nyíljon fel az álmos szemed,
ha fajtádat még szereted.
Ez már soká úgysem mehet –
szenvedtél már Te eleget.

Ébredj magyar, ébredj végre,
lásd a világ söpredéke
itten csal, lop, panamázik, –
ellenségeddel komázik,
hogy itt mindent elpusztítson
s magyarok közt viszályt szítson!

Ébredj magyar, ébredj végre,
ne vigyen a zsidó jégre, –
mert a zsidó ellenséged,
előbb-utóbb megcsal téged.
Mire észreveszed magad, –
mindened az övé marad...!

Kiss Sándor:

A FAJI ESZME (1917)

Jóllehet a biológiai fajfogalom nem azonos az etnográfiai fajfogalommal, mégsem nagyon különbözik tőle. A természettudomány, amely Linné óta a növény- és állatvilág változatos életformáit fajok, nemek, családok stb. kereteiben osztályozta, és ezek rendszerébe az emberi nemet is beillesztette, az embertani kutatások terén további fölosztásnak érezte szükségét. Ez meg is történt; csakhogy az emberi nemnek ez a felosztása már nem támaszkodhatott csupán fizikai-biológiai érvekre, hanem a nyelvi, erkölcsi és lélektani sajátosságokkal is számolnia kellett. Az új csoportosítás tagjait a tudományos és közönséges nyelvhasználat *faj, fajta* elnevezésekkel illeti, mintegy utalásul a felosztás természettudományi eredetére és szempontjaira. Így beszélünk a XIX. század második fele óta az *emberi nemen* belül német fajról, angol fajról, zsidó fajról. A faji eszme ezen utóbbi alkalmazásáról akarok ezúttal egyet-mást elmondani.

A faji eszme keletkezése és térfoglalása a kultúrnépek köztudatában együtt járt a nemzeti eszme hanyatlásával. A faji eszme egészen új és természettudományi, a nemzeti eszme régi és közjogi eredetű. A nemzeti eszme nagy, történetmozgató szereplése a francia forradalom idején kezdődött. Az azóta divatos értelmezés szerint nemzeteknek mondjuk az egy államhatalom alatt élő és ugyanazon törvényeknek alávetett polgárok összességét. A nemzet tehát közjogi fogalom, ellentéte az államfő fogalmának. Államfő az, aki uralkodik; a nemzet az, amin az államfő uralkodik. Azoknak a küzdelmeknek során, amelyeket a francia nemzet, majd ennek példájára a többi nemzet folytatott uralkodójukkal az alkotmányosság kivívásáért, a nemzeti eszme, mint lelkesítő vezérgondolat, általánossá lett. Érzelemkeltő, igéző ereje mindaddig nem hanyatlott, amíg a nemzetek szabadságukért harcban álltak. A XIX. század történetének kétharmada a *nemzeti küzdelmek* jegyében folyik le. De mihelyt az alkotmányért folytatott küzdelem valahol befejeződött, mert a nemzet elérte célját, (Franciaországban III. Napóleon bukásával, Németországban a császárság megszületésével, Olaszországban az olasz egység kivívásával, Ausztriában az alkotmány kihirdetésével), csakhamar elkezdődött a nemzeti eszme ellanyhulása. Minthogy a törvénybeiktatott alkotmányosság az érdekellentétet a nemzet és az uralkodó között többé-kevésbé kiküszöbölte, a nép kevesebbet gondolt önmagával, mint az uralkodó közjogi ellenlábasával. A nemzeti eszme közjogi fogalommá zsugorodott és jórészt elvesztette hangulatát, igéző erejét. Éppen ezidőtájt született meg és kapott nagy erőre a *faji eszme,* a modern természettudományi gondolkodás, a darwini filozófia erőteljes terméke. A fajfogalom ugyan nem olyan szabatos és határozott, mint a nemzet jogi fogalma, de többoldalú, tartalmasabb és jobban megfelel a természettudományos gondolkodásnak. Az alkotmánypolitikában és a nemzetközi kapcsolatokban nem helyettesítheti a nemzeti eszmét, de minden más vonatkozásban helytállóbb, elevenebb és kifejezőbb. Manapság nem beszélhetünk német nemzeti erkölcsről és francia nemzeti műveltségről német faji erkölcs és francia faji műveltség helyett, hacsak nem éppen német *birodalmi* erkölcsről vagy francia *köztársasági* műveltségről akarunk beszélni. A magyar nemzeti műveltség is egészen mást jelent, mint a magyar faji műveltség. A faji politika is egészen más, sokkal több, mint nemzeti politika. A magyar nemzet türelmetlen, kuruckodó, lázadó, mint a Lajtán túl mondják, de a magyar faj türelmes, tunya, egykedvű más fajokkal szemben. Nem kell több példa annak bizonyítására, hogy a faji eszme más, mint a nemzeti eszme. Nemzetnek mondunk egy népet saját államfőjéhez, vagy más államokhoz való viszonyában; fajnak nevezünk egy népet más fajokhoz való viszonyában, de a *más* fajokat nem kell szükségképpen az állam határain kívül keresni, valamint az összetartozó fajvéreket sem mindig az állam határain belül. A faji eszme szempontot, magyarázatot ad számos népi sajátosság fölismeréséhez, megkülönböztetéséhez vagy azonosításához olyan esetekben, amikor a nemzeti eszme tájékozatlanul hagyna. De nemcsak magyaráz, hanem érzést, akaratot, cselekvést is indít. Mihelyt egy nép faji öntudatra ébred, új érzés fakad a lelkében, a *faji érzés.* Ez két elválhatatlan elemből áll: a fajszeretet és a faji ellenszenv ikerérzelméből. A fajszeretet a fajvéreket kapcsolja össze, a faji ellenszenv az ellenkező érdekű fajok ellen támad. A szelíd faji idegenkedéstől a vérengző fajgyűlöletig minden fokozatot jelenthet. Lényege, hogy erőszakosságával nem az államfők, a kormányok ellen, hanem a fajjal érdekharcban álló idegen fajok ellen lép fel.

A faji eszmének puszta ismerete elég ahhoz, hogy az egyes ember, vagy a nép érdeklődése saját fajiságára terelődjék. A természettudományi művelődés nyomán elterjedt faji eszme így ébresztette öntudatra a népeket. Minden művelt vagy művelődő faj megtalálta önmagát, felismerte érdekeit és elhatárolta idegen fajokéitól. Megkezdődött az ellentétes érdekű fajok tudatos faji vetélkedése. Évtizedeken át folyt ez a békés érintkezés feltételei közt, mielőtt véres leszámolásra került a sor. A folyton élénkülő faji érzés így vezetett először a Balkánháborúra, majd a világháborúra. A szerb, a francia, az olasz és az oláh mind fajvéreit akarja felszabadítani az idegen fajok *igája* alól. A bolgár meg akarja bosszulni a szerbeken bolgár fajvéreinek szenvedéseit. Az angol faj szeretné leteperni a német faj gazdasági túlsúlyát. Nincs ennek a háborúnak egyetlen mozzanata, amelyet nem a fajszeretetből vagy fajgyűlöletből kellene magyaráznunk, ha tisztán akarunk látni. Gyökeresen állati, ellenállhatatlan fajbiológiai kényszerűség szüleménye az egész háború. Erre vall kegyetlensége, szívóssága és az a tekintetnélküli nyílt és gátlástalan erőszakosság, amellyel félrelök minden jogi, egyezményi, erkölcsi, általában *emberi konvenciót.* Most nem uralkodók küzdenek uralkodók ellen, országok szomszédaik ellen, hanem fajok harcolnak fajokkal érvényesülésért, túlsúlyért, uralomért.

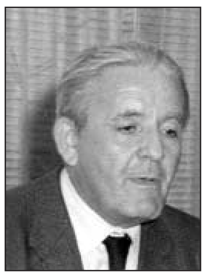
Kétségtelen, hogy a faji eszme hatalmasságát, a faji érzés pusztító és teremtő erejét a legnagyszerűbb kifejlődésében a háború mutatja. Ahol az önfeláldozásnak, az erőkifejtésnek, a gonoszságnak vagy az aljasságnak szertelen méreteit találjuk, mindenütt a faji érzésben ismerhetjük fel a cselekvés rúgóját. De az is bizonyos, hogy már a világháborút megelőző béke is a terjedő és erősbödő faji érzésnek számos tünetét mutatta. Ahová csak a faji eszme a korszerű világműveltséggel eljutott, mindenütt előidézte a faji megkülönböztetésre törekvő nyugtalanságot és elevenné tette a fajok érdeksúrlódását a békés létharcban. Hazai „nemzetiségeinknek” egyre élénkülő támadásai már évtizedek óta ebből a kultúrhatásból merítettek erőt. E forrásból táplálkozott az újmagyarság szervezett hatalmi törekvése is. De ugyanebből sarjadt ki az oroszországi és romániai pogrom is. Mivel a pogrom szintén a faji eszme következménye, önként felvetődik a kérdés, vajon nem elvetendő-e az ilyen eredményekkel járó ideológia? Semmi esetre sem. A románok és oroszok aljas kegyetlenkedései csak e népeket, de nem magát a faji eszmét minősítik. A francia forradalom dicső eszméinek is éppen ilyen vérengző volt a születése és pályafutása, de eszményiségükből és létjogosultságukból mit sem vesztettek vérrel fertőzött származásuk miatt. Így van ez a faji érzéssel is. Az, hogy Oroszország és Románia kegyetlen népét a faji eszme gazságokra ragadta, nem azt jelenti, hogy maga az eszme valamiféle barbárság szülötte volna. Ellenkezőleg, a pogromokat a művelt osztályhoz tartozók, a magasabb társadalmi körök készítik elő. Románia és Oroszország voltak már valaha barbárabbak és műveletlenebbek is, mint manapság, és akkor hírét sem ismerték a pogromoknak. Egyébként a faji érzés hatása a népek természete szerint nyilvánul meg. Németországban és Ausztria német tartományaiban, ahol a faji érzésnek az a mértéke már régóta eleven, amely Romániában és Oroszországban a pogromot szüli, a legszebben összefér a mai állami és társadalmi rend legszigorúbb feltételeivel. Másrészt, ha a faji türelem és közömbösség a műveltség kizárólagos jele volna, akkor a világ legműveltebb népeit Szudánban, Algírban, Tuniszban, Törökországban és Kelet-Indiában kellene keresnünk. Tudvalevő, hogy ezekben az országokban, egymás között elkeveredve, a népfajok legtarkább káosza a legeszményibb türelemben és egykedvűségben él. A négereket még a szemita kalmárok vérlázító rabszolga-kereskedelme sem billentette ki soha faji türelmükből, pedig mindig óriási túlsúlyban voltak vérszopóik felett. A faji eszme terjedése, a faji érzés ébredése tehát nemcsak, hogy nem barbárság, hanem a legkorszerűbb világműveltség térfoglalásának a jele. Az aberráció mindenben veszedelmes, de a középszer megváltáshoz és üdvösséghez vezető aranyút lehet.

Már most mi az oka annak, hogy amíg a faji eszme az egész művelt világon elterjedt, még hazánk nemzetiségei között is, nekünk máig mégis ismeretlen. A fővárosi sajtó, a gomba módra sokasodó felvilágosult, szabadgondolkodó és szociológiai kör, egyesület, szakfolyóirat vállvetve küzd, lármázik, áldoz, hogy mindenre megtanítson bennünket, ami korszerű. Nemi fölvilágosítás a nevelésben, szabad szerelem az erkölcsben, bujaság a költészetben, nemzetköziség a társadalomtudományban, a kereskedelem és a pénzforgalom bűvölete a közgazdaságban, sehol a világon nincsenek oly mélyen és általánosan bepréselve a köztudatba, mint nálunk. Ezeknek az erőltetett és szélsőséges eszméknek, amelyek képtelen voltukat vagy célszerűtlenségüket már születésükkel hozzák, annyi lármás, tolakodó apostola van nálunk, hogy túlharsogó zenebonájuktól bajos szóhoz jutni. Minden újság, minden folyóirat teli tüdővel tülköli az új és megváltó igéket, mintha a külföld kultúrája csakis ezekre épülne. De az, akinek nyelvtudása módot nyújt külföldre tekinteni, elámulva látja, hogy a sok boldog ige, amelyet vallani a műveltség szükséges előfeltétele nálunk, külföldön csak egy furcsa kinövés vagy parányi kisebbségben levő különcködés, de semmi esetre sem döntő jelentőségű irányzat. Ellenben a faji eszme, amelyet nemzetiségeink évtizedek óta követnek és amely nyakunkra hozta a világháborút, máig sem talált nálunk szószólóra. Sőt, ha egy ilyen modern kultúrán csiszolódott elme akadt volna, még a levegőt is elzárták előle. Ha itt-ott egy törekvés vagy társadalmi mozgalom a faji eszme ízét éreztette (parasztmentés, szövetkezés, turáni mozgalom), tüstént nekiestek és már csírájában igyekeztek elfojtani. Kaput tártak minden olyan külföldi hatásnak, amely rombol, bomlaszt és zülleszt, szóval fajiságunkra veszélyes, miközben szigorúan kizártak minden olyan hatást, amely a faji eszmével a legtávolabbi összefüggésben áll. Metternich idejében nem működött nálunk olyan szigorú cenzúra, mint az utolsó évtizedek alatt. Ennek a fajiságfojtó cenzúrának következetessége, szervezettsége, sikere – azt hiszem – páratlan a világon. Tökéletességét bizonyítja, hogy az érdekeltek nem is tudnak létezéséről. Vajon miben gyökerezik ez a fajiságunkat fojtogató, csodásan öntudatos, sohasem emlegetett, mégis mindenütt jelenlevő cenzúra? Elfogulatlanul látó elme rátalálhat, ha keresi: a nálunk szellemi téren uralkodó újmagyarság óriási európai műveltségében és példátlanul öntudatos faji érzékenységében. Nagy műveltsége felfogja és megbírálja a legtávolabbi külföld kultúrhatását is. Ami a magyar eszmének árt, azt behozza, ami használ, azt következetesen kizárja. Minthogy a sajtó teljesen kezükben van, mindent beerőszakolhatnak a mi naiv köztudatunkba, ami érdekük, mindent kirekeszthetnek belőle, ami ártalmukra van. Ezért nem talált mostanáig utat a faji eszme a magyar kultúrában, noha már nemzetiségeinket teljesen áthatotta. Persze ők közvetlen érintkezésben vannak a külfölddel, és nem is azon a bizonyos érdekszitán keresztül kapják a kultúrhatásokat, azért is hiányzik műveltségükből mindaz az ártalmas eszmerendszer, amiket az imént felsoroltam, ellenben élénken színezi műveltségüket nemcsak a magyarság, hanem az újmagyarság ellen irányuló ellenérzés is. Világos, hogy mivel az ellenünk támadó faji önzéseket teljes faji öntudatlansággal tűrjük, sorsunk csak az örökös térvesztés lehet.

A mostan jellemzett magyar kultúrállapot, a faji eszme és érzés teljes hiánya nagyon is megfelel közéletünk azon sajátosságának, hogy az még most is kizárólag a *nemzeti eszme* jegyében él. Mindaz a mozgalom, ami nálunk nem kozmopolita, csak nemzeti lehet. A nemzeti eszme égisze alatt folytatjuk fajbomlasztó közjogi harcainkat. Ma is hosszú és ádáz harcokat vívunk nemzeti alkotmányunk kiépítéséért, nemzeti függetlenségünkért, mint századokkal ezelőtt, ma is, mintha időközben semmi sem történt volna a nagyvilágban, de főképp idehaza. Hogy ez így van, abban persze elsősorban hibás a mi végzetesen szerencsétlen múltunk, amely örökül hagyta ránk alkotmányunk és függetlenségünk csorbáit, sőt sérelmi politikáját is. Azt mondtam „elsősorban”, de kiemelem, hogy nem legfőképpen. Mert legfőképpen felelős a sajtó. Ez tartja szántszándékkal napirenden a nemzeti politika izgató kérdéseit, Ausztriával való kapcsolatunk minden szerencsétlen hibáját. Részemről az egymással tülekedő politikai pártok vezérpolitikusaiban nem tudok mást látni, mint naiv, jóhiszemű *pugilokat*, bármennyire elismerem is általában hazafiságukat és legtöbbnyire intelligenciájukat is. Az Árpádok korában volt divatos az a különös perdöntő eljárás, hogy a perlekedő felek képviselőket állítottak maguk helyett, akik párbajoztak megbízóik nevében. Nem azok verekedtek, akik a pörben nyerni akartak vagy nyerhettek, hanem azok, akik a nyereségben abszolút érdektelenek voltak. Így viaskodnak a mi politikai képviselőink is a nemzeti jelszavak mellett, egy más faj föltétlen hasznára. Küzdelmük célját és módszereit a sajtó határozza meg, nem fordítva, mint általában hiszik. A sajtó *neveli* a politikusokat, az *válogatja* ki a célszerű típusokat, az *csinál* nagy embert, sőt *világhíres nagy embert* (egy pár évre, míg jól viseli magát) az alkalmas egyedekből, hogy azután amikor megérettek, olyan vezérpolitikusok váljanak belőlük, akik abban feltétlenül megegyeznek, hogy a faji eszme és faji érzés föltétlenül idegen előttük. Céljaikat mindig a sajtó irányítása szerint válogatták, fajmentésre, faji politikára, faji érdekünk szilárdítására soha még a legtávolabbról sem törekedtek. Sajtónk igéző ereje oly ellenállhatatlan, oly feltétlen, hogy még a legerősebb, legönállóbb államférfiaink sem mernek, sőt, *nem is tudnak* még gondolni sem olyasmire, ami a magyar fajiságnak hasznára lehetne. Azt szabad követelni vagy cselekedni, ami az újmagyarságnak közömbös, vagy éppen javára szolgál, és az, aki akárcsak öntudatlan ráhibázásból is olyasmit találna tervezni, ami ezt a parancsoló érdeket gyöngítené, abban az órában elveszett ember. Ezért nem tud minálunk a faji eszme köztudatossá lenni, mert ha magunkra találnánk, törődni kezdenénk saját fajiságunkkal, tüstént mások terjeszkedésébe botlanánk bele.

Pedig elérkezett a tizenkettedik órája annak, hogy belássuk: nem alkotmányosságunk mikéntjében rejlik a legfőbb veszedelem, hanem fajunk tüneményes térvesztésében, anyagi és erkölcsi sorvadásában. Ennek csak a faji eszme helyes felfogása és kiművelése szolgálhat még némi akadályul.

(Forrás: *A Cél*, 1917.)

Tudós-Takács János:

RAJNISS FERENC ÉLETE ÉS VÉRTANÚHALÁLA

A XX. század első felének jobboldali politikusai közül talán a legfordulatosabb életű, legindulatosabb és egyik legtehetségesebb személye Rajniss Ferenc volt, az 1935-1945 közötti időszak legismertebb újságírója, akit először a szocializmus, majd a nacionalizmus eszméje bűvölt el. Először ugyan a hungaristák politikai ellenfele volt, de a „kiugrással" kapcsolatos, alkotmánysértő árulás idején megtalálta az utat Szálasi Ferenchez, mert erősebb volt a hazaszeretete, mint az egyéni hiúsága.

Rajniss Ferenc 1893. július 24-én született Bártfán. Mivel gyermekkorában mindkét szülőjét elveszítette, árvasorban nevelkedett. Emiatt – anyagi alap híján – nem tudott tehetségének megfelelő iskolai végzettségre szert tenni. Így kénytelen volt azzal beérni, hogy 1913-ban a nagyváradi tanítóképzőben tanítói oklevelet szerzett. A regáti magyarok legnépesebb szervezete, a Szent László Társulat alkalmazta Bukarestben oktatási és szervezési feladatokra.

Az első világháború kitörése után, 1914 júliusában hazatért és azonnal bevonult katonának. Érettségizettként a legalacsonyabb tiszti rendfokozatban szolgált. A szerbiai, majd a galíciai hadszíntéren harcolt. 1915 márciusában itt került szibériai orosz hadifogságba, ahonnan 1919-ben megszökött, de Petrográdban újra elfogták.

A szovjet kormány a magyarországi népbiztos perben halálra ítéltek fejében a hadifogoly tisztek egy csoportját, köztük Rajnisst szabadlábra helyezte 1921 decemberében. Ezután Rajniss a Magyar Vöröskereszt Egyesület szociális bizottságában helyezkedett el.

Rajniss az 1920-as évek elején ízig-vérig szociálpolitikus volt. Keményen ostorozta a magyarországi szociális helyzetet. A korszerű szociálpolitikai ismeretek elsajátítása végett 1925-1927 között a New York-i szociálpolitikai főiskolán, majd a Columbia Egyetemen folytatott közgazdasági és szociológiai tanulmányokat. Majd 1928-ban a londoni közgazdasági egyetem hallgatója lett.

Hazatérve a szocializmus prófétájaként működött. A megoldást a korszerű szociális nevelésben látta. Kísérletet tett egy szociális főiskola létrehozására, de tervét nem tudta megvalósítani, mert az akkori hivatalos szemlélet a szociálpolitikát kizárólag jótékonysági ügynek tekintette. Ezért Rajniss felhagyott a kísérletezéssel és az 1930-as évek elején az újságírás felé fordult. Először a *Reggel* című ellenzéki hétfői lapnak lett a munkatársa. E lapban még szembeszegült a nacionalista irányzattal, és kritikusan szemlélte a Gömbös-kormány első lépéseit.

1933-ban belépett a Kisgazda Pártba, de 1934-1935-ben kedvező véleményt formálva a nemzetiszocialista Németországról átértékelte állásfoglalását. Ezt megelőzően többször tett látogatást a Harmadik Birodalomban. 1933 októberében kivált a *Reggel* szerkesztőségéből és *az Új Magyarország* című reggeli politikai napilapnak lett az újságírója, majd Gömbös támogatójává szegődött. Ez már a meggyőződéses nacionalista Rajniss volt. Részletes nacionalista programot nem dolgozott ki, csak politikai irányelveket fogalmazott meg.

Rajniss új politikai környezetét 1936-1937 fordulóján a Nemzeti Front – Magyar Nemzetiszocialista Néppárt alkotta, amelyet Salló János tisztviselő vezetett. A Nemzeti Front egyike volt az 1930-as évek második felében alakult nemzetiszocialista pártoknak, amelyek később mind eltűntek, miután Szálasi Ferenc 1935-ben megalapította a *Nemzeti Akarat Pártját.* Ő valami egészen eredetit alkotott: nemcsak politikai programot adott, hanem megteremtette a

Hungarizmust, a nemzetiszocializmus magyar gyakorlatát megfogalmazó világnézetet, amely hamarosan a társadalom igen különböző rétegeiből számos hívőt vonzott magához, akiknek a száma néhány év alatt 300 000-re emelkedett. Szálasi pártja Magyarország legnagyobb tömegpártja lett.

Rajniss a Szálasi-jelenségtől felbukkanása óta idegenkedett. Szálasival mindennemű kapcsolata 1938 elején megszakadt, amikor elutasította, hogy Szálasit elismerje a nemzet vezérének. Rajniss úgy vélte, hogy a politizálást a társadalom középső és felső szintjére kell korlátozni. Ezt az álláspontot képviselte Imrédy Béla is, aki 1940 végén *Magyar Megújulás Pártja* néven németbarát jobboldali ellenzéki pártot alapított. Rajniss, aki már 1939-ben szakított Salló pártjával, a Magyar Megújulás Pártjának leginkább tevékeny nemzetgyűlési képviselője lett.

Különös gyakorisággal tiltakozott az első és második zsidótörvény számos kibúvót megengedő végrehajtása ellen. A nyilaskeresztes képviselőkkel összhangban követelte, hogy rekesszék ki a zsidókat a gazdasági élet minden területéről. Több ízben kifejtette, hogy össze kell hangolni a kül- és belpolitikát, tengelybarátnak kell lennünk nemcsak külpolitikailag, hanem a nemzetszervezés belső alapelveiben is.

Rajniss 1941 májusától a *Magyar Futár* című politikai hetilap fő- és felelős szerkesztője lett. A lap szöveges rovatait, így a *„Hétről hétre"* glosszáit, valamint a „Hadijelentés, *csaták, új fordulatok"* című, két oszlopos aktuális háborús beszámolóit rendszerint maga a főszerkesztő írta. Lapja szellemiségét angolszász- és szovjetellenesség, valamint antiszemitizmus jellemezte. A *Magyar Futár* fő vonzerejét az érdekfeszítő, izgalmas háborús képanyag szolgáltatta. Példányszáma meghaladta a félmilliót.

Rajniss 1944 szeptemberében egyik szervezője lett a háborúból való alkotmányellenes „kiugrást" megakadályozni szándékozó Törvényhozók Nemzeti Szövetségének, amely magában foglalta a Nyilaskeresztes Párt, a Magyar Megújulás Pártja, a Magyar Nemzetiszocialista Párt és a kormánypárt hasonlóan gondolkodó képviselőit. A Nemzeti Szövetség megalakulását előkészítő tárgyalások során került sor Szálasi és Rajniss kibékülésére, „békekötésére" szeptember 17-én.

A hungarista hatalomátvétel után, 1944. október 16-án létrejött a három tagú kormányzótanács, amelynek egyik tagja – Beregfyn és Csián kívül – Rajniss Ferenc lett. Emellett a szintén október 16-án alakult Szálasi-kormányban vallás- és közoktatásügyi miniszter lett, és lehetőségeihez képest mindent megtett a középiskolai és egyetemi ifjúság nemzeti szellemű neveléséért. Egyik fő kezdeményezője volt a Műszaki Egyetemen tanuló hallgatók németországi áttelepítésének. Így kerültek az egyetemisták Drezda külvárosába, ahol – csodával határos módon – túlélték a február 13-i és 14-i három hullámban végrehajtott angolszász terrorbombázást.

Rajniss minisztersége alatt gyakran konfliktusba Szálasival, mert nem tudta elfogadni a hungarista uralom társadalmi tartalmát, a széles néptömegek bevonását a politikába. De teljesen megegyezett a felfogása Szálasival abban, hogy a háborút Németország oldalán a végsőkig folytatni kell.

Rajniss a Nemzetvezetővel az 1945. február 23-i Koronatanácson lezajló utolsó összetűzést követően miniszterségeről és a Kormányzótanácsban betöltött tagságáról lemondott, és március 7-én megkapta Szálasitól a hivatalos felmentést. (A Kormányzótanácsban utódja Gera József lett.)

Rajniss neve 1945 nyarán már ott szerepelt a „háborús főbűnösök" listáján. Népbírósági pere 1945. november 28-december 7. között zajlott le a „Népbíróság" előtt. „Háborús és népellenes bűntettekért" első fokon kötél általi halálra ítélték. Másodfokon a „Népbíróságok Országos Tanácsa" 1946. február 28-án jóváhagyta az ítéletet, és szótöbbséggel úgy döntött, hogy nem ajánlja kegyelemre. Tildy Zoltán köztársasági elnök 1946. február 9-én kegyelemből engedélyezte, hogy a halálos ítéletet ne kötél, hanem golyó által hajtsák végre.

A kivégzésre 1946. március 12-én került sor, Szálasi Ferenccel és társaival egy napon, reggel 8 órakor. A kivégző osztag golyói először nem sebezték halálra, csak megsebesítették. A földön fekvő Rajniss vizet kért. Erre odaszaladt több zsidó, leköpték és így kiáltottak: „Itt a víz, igyál!" Ezt követően a kivégzők parancsnoka egész közelről végzett vele.

Ez a szégyenletes, perverz jelenet jól példázza azt a féktelen bosszúállást, amely 1945. május 9-én rászakadt Európára, s amely még fokozottabb mértékben nyilvánult meg Szálasi Ferenc és társai 1946. március 12-i délutáni kivégzésén.

Rajniss Ferencet nem egy illetékes bíróság törvényes és igazságos ítélete alapján végezték ki, hanem életét a hatalmat idegen segítséggel bitorló nemzetellenes terrorrendszer golyója oltotta ki. Ezért ő is a Nemzet vértanúja.

Kiss Sándor:

MODERN SZÉPIRODALMUNK ÉS A ZSIDÓSÁG

Azt szokták mondani, hogy az irodalom a nemzeti élet tükre. Ha ez igaz általában az irodalomról, akkor még inkább igaz a szépirodalomról. A nemzet értelmi, érzelmi és erkölcsi életének hű naplója ez; minden kifejezést talál benne, ami egy bizonyos korban foglalkoztatta vagy irányította a nemzeti lélek átlagát. Ezt tudva érdekes megállapításokat tehetünk, ha elfogulatlanul összevetjük szépirodalmunkat és fajiságunkat. Irályban, tartalomban, felfogásban és erkölcsben egész szépirodalmunk most annyira egységes – a csendben dolgozókat és mellőzötteket nem veszem ide, mert úgysincs hatásuk – amire eddig alig volt példa irodalmunk történetében. Az írók és kritikusok ezt az egységes jellemű szépirodalmat *modernnek* szervezik és ez a jelző jár ki azoknak a kapaszkodó új embereknek, akiket az uralkodó irodalmi irány hívei befogadnak maguk közé. Aki nem tudta kivívni ezt a jelzőt, örökre búcsút mondhat az irodalmi pályának. Ha ezt a kitűnően szervezkedett modern szépirodalmat összehasonlítjuk magyar fajiságunkkal, olyan ellentmondásokra bukkanunk, amelyeket a szokásos irodalombíráló szólamokkal nem lehet elintézni. Jelen értekezésemnek éppen az a célja, hogy rámutassak modern szépirodalmunk szembeötlő sajátosságaira s azután kiderítsem ezen jellemző sajátosságok eredetét.

Fajunk karakterét a magyar paraszt jelleme határozza meg. Ebben őrződött meg romlatlanul az a fajiság, amely Tinódi, Balassi, Gyöngyösi, Vörösmarty, Kölcsey, Tompa, Petőfi, Arany, Kemény és Jókai tollát megihlette. Ez a sokat sanyargatott faj örül a szépnek, tisztességesnek, megveti a rútat, aljasat. Nyíltszívű és egyenes, nem alamuszi, nem alattomos. Önérzetes, de tisztességtudó, nem ripők. Sírva vigadó, csöndes humorú, vallásos is egy kicsit. Imádja a földet és a természetet. Ezt a fajiságot mutatja nemzetünk és irodalmunk története, mindenkori népköltészetünk. Ugyan mi köze van ehhez a fajisághoz modern szépirodalmunknak?

Jelen szépirodalmunk legelsősorban azzal érdemli meg a modern nevet, hogy nemzetünk és irodalmunk múltjával semmi kapcsolata nincs. Forma és tartalom tekintetében magában áll, az újonnan jöttek gőgjével nem folytat régi irányt, a múlt ihletét elutasítja, letűnt nagyságot nem utánoz. Nagyobb hasadék választja el a harminc évvel ezelőttitől, mint irodalomtörténetünk akármelyik két korszakát. A régi nemzeties irányú irodalom olyan hirtelen múlt ki, az új olyan hamarosan serdült föl, hogy az átmenet alig több egy évtizednél. Mégis az újnak egy gyökérszála sincs a múltban, a réginek írmagja is alig található a jelenben. A modern szépirodalom különösen a nyelvben fajzott el a régitől. Régi irodalmunk nyelve *magyar volt*, gazdag, színes, komoly. Régi íróink ismerték és tanulták a népnyelvet, a fejlődő műveltség nyelvszükségletét a színmagyar tájnyelvek szókészletéből vagy céltudatos szóképzéssel fedezték. Munkásságuk egyszerre nemesítette és gazdagította irodalmi nyelvünket. Tehették, mert majdnem mindnyájan tudós nyelvészek is voltak egyszersmind, akik ismerték a nyelvet és törvényeit. Bezzeg modern szépíróink általában meglehetősen tudatlanok, legfőképpen azok a népnyelv és a nyelvészet ismeretében. E fogyatékosságukat zsidó eredetük és nagyvárosi neveltetésük magyarázza. A népnyelvet megvetik, mert a tájnyelvek szókincse a *paraszt* vidékhez kapcsolná őket, a fajmagyarsághoz. A magyar nyelvészetet szintúgy lekicsinylik, mert az meg minden vonalon a *múlthoz* vezet, azt pedig, a magyar múltat, modern íróink már származásuk miatt is gyűlölik. Egyetlen tájnyelvet méltatnak arra, hogy belőle merítsenek, a budapesti zsidó-magyar zsargont. Ez kedves nekik, úgy amint van, zsidósan, pongyolán, szertelen szóképeivel, pörge fordulataival; német, francia, szláv, zsidó barbarizmusoktól piszkosan. Ez a kozmopolita nyelv fejezi ki leghűbben az ő fajiságukat. Ilyen érdemek révén vált a pesti zsidó-magyar zsargon magyar szépirodalmi nyelvvé. Modern szépíróink mind e budapesti zsargonban írnak, mintha egyetlen család gyermekei volnának, minthogy tágabb értelemben azok is. A magyar szórendet, az *„is”* kötőszónak a használatát, az igékhez tartozó magyaros határozóvonzatokat, temérdek magyar szónak az igazi jelentését nem ismerik ezek a titánok. A határozatlan névelőt gyönyörűséggel használják helytelenül (Kedves Grűn, maga *egy* rossz ember), de egyértelműen elhagyják ott, ahol ki kellene tenni. Így írják; délután *kicsit* megpihentem, e helyett: *egy kicsit.* Nincs egy se, ki az utóbbit használná, mert így nem pesties. Következetesen így írják: *egy hét előtt, két hó előtt, tíz év előtt*, ehelyett: egy héttel ezelőtt, két hóval ezelőtt stb., mint a magyar nyelvérzék kívánná. *Egy héten belül, két éven belül* járja, egy hét alatt, két év alatt helyett. Az előbbi németes, az utóbbi magyaros. Némely színmagyar szóalakot irgalmatlanul üldöznek, nem lehet kideríteni, mi miatt. Az *azon*, *ezen* mutató névmást halálra ítélték, valamint az igék elbeszélő múltját is. Jól van, ezeket van mivel pótolni. De az, hogy miért irtották ki a *-lag,-leg* képzős határozóalakot, amikor nem tudják ésszerűen pótolni, mélyebb titok a Szfinx mítoszánál. Ma már írmagnak se találjuk az irodalmi nyelvben a következőket: valószínűleg, állítólag, eredetileg, illető*leg*, következő*leg*, hanem ezeket találjuk helyettük: valószínűen, állítóan, eredetien, illető*en* stb.

Mosolyra késztet az a mohóság, ahogyan a modern mesterek egymástól csenegetik az új és idegenszerű kifejezéseket. Ha ellesnek egymás dolgozatában valami újat, modernet, félév múlva már a csömörlésig ismétli valamennyi. Az ilyen ostobaság aztán egypár évig divatban van, míg valamennyi modern kiheverte, azután ők is beleunnak. Ilyen modern stilusvirág mostanában az *egyszerűen* határozó. A francia nyelvben nem kirívó, gyakori alkalmazása (simplement) egészen megfelel a francia észés nyelvjárásnak. Hogy mihozzánk melyik modern importálta, nehéz lenne kifürkészni, de most hemzseg tőle a modern szépirodalom. A nő megjelenése *egyszerűen* elbájolta; a hatás *egyszerűen* leírhatatlan volt; ez a megoldás *egyszerűen* lehetetlen. Utoljára maradt a legigazibb: a *maga.* Ezért már csakugyan nem kell messze fáradnunk: megtaláljuk akármelyik ismerős körünk társalgásában. Ezelőtt másfél évtizeddel még ismeretlen volt a magyar társalgásban a zsidó *magázás.* Csak vasúton vagy üzletben hallhattuk, amikor zsidó vigécek és asszonyok összemagázták egymást. Mi magyarok, azelőtt még nem is nagyon régen, így szólongattuk egymást: Szabó úr téved ebben a dologban; asszonyomnak nagyon szép ruhája van; ügyvéd úr rossz színben volt tegnap este; Ön derék ember; Erzsike, eljön-e hozzánk kukoricát fosztani; Lacika találkozott-e az édesatyámmal tanyára menet stb. Úriember, úrinő, parasztlegény, parasztleány; jóismerős, szülő, gyermek, ahány viszonylat csak elképzelhető, tisztelettel és illedelmesen szólítgatták egymást. A szóló és megszólított között minden viszonylatban ott volt a tiszteletet kifejező és követelő *távolság,* amit a tulajdonnév, a cím, a rang, az *úr*, az *asszonyom,* az *Ön*, vagy a keresztnév használatával hidaltunk át. A közbeszúrt megszólítás (asszonyom, ügyvéd úr, édesanyám, Erzsike) mind más és más távolságot fejezett ki, de az illemet és szemérmességet minden viszonylatban egyforma erővel képviselte. A *maga* csak kivételesen, többnyire mint visszaható névmás szerepelt. Modern szépíróink azonban a saját családnyelvükből irodalmivá tették a *magázást;* regényeik, novelláik, színdarabjaik és kabarédalaik révén szerteáradt az egész országban; eltűnt a tisztelet- és illemtudás hangja. Nincs rang, nem, korkülönbség; dühöng a szemita *egyenlőség,* ma már nem *megbecsüljük* egymást, mint anyánktól tanultuk, hanem *magázzuk.* Maga a férjnek a feleség, a szülőnek a gyerek, a feleségnek a szerető, és viszont. Az asszony nem így beszél a fiatalemberrel: Kovács úr téved ebben a dologban; hanem így: Kovács, *maga* ehhez nagyon fiatal. A férfi sem mondja: Nagyságos Asszonyom, meg tudom én győzni állításom helyességéről, hanem így: Hamarosan megfőzöm én *magát!* Férj, feleség, szülő, gyermek, szerető, ismerős, idegen egyforma demokrata közelségben vannak egymáshoz, abban a ripők közelségben, amit a *maga* kifejez, amelyben a *tisztelet* gúny, az *illem* képmutatás, a *lenézés,* lekicsinylés azonban lényeg. *Maga* rossz, *maga* rémbuta, *maga* szemtelen, *maga* várhat, *maga* meseolcsón tud vásárolni, *maga* nem írt nekem stb. Ez a modern magyar szépirodalom nyelve.

Nincs azon semmi csodálnivaló, ha szépirodalmunk tartalma csakúgy rávall a zsidóhatásra, mint ahogyan nyelve is. Legünnepeltebb íróink zsidók. Nem zsidó csak úgy kapaszkodhatik föl a modern magyar Helikonra, ha amazokkal ápolt megalázó barátsága, a zsidó-magyar nyelv, szellem és erkölcs bírálatlan fölkarolása, saját fajiságának feltétlen megtagadása által kiérdemli. Árulóvá kell lennie, hogy észrevegyék. Ez természetes és érthető. A napilapok bírálói többnyire zsidók vagy a zsidóérdekek csatlósai. Ezeknek könyörtelen rostáján fennakad mindenki, aki meg nem hódolt a zsidó Magyarország ízlésének, nem *modern* az ő szellemükben. Legvégső fokon zsidó az olvasóközönség irányt szabó része. Nem azt mondom ezzel, hogy a vevők többsége. De az olvasóközönség 80%-ában sokkal gyengébb az értelmiség, a fajiságismeret, a faji önérzet, a fajvéri öntudat, hogysem határozott igényei volnának az irodalmi táplálék alaki és tartalmi mineműségére nézve. Jó nekik minden, amit megdicsérnek a lapok. Őszintén és rajongva hiszi, hogy Bródy Sándor, Erdős René, Földes Imre, Heltai Jenő, Kiss József és rajtuk kívül még a sok Dezső, Jenő, Gyula és József stb. igazán modernek és *csak* modernek, nem pedig elsősorban zsidók. Erre nem is gondolnak. Bezzeg az olvasóközönség zsidó részében óriásilag több a bíráló értelem, megfigyelő élesség, fajvéri öntudat, önérzetes fajiság és szinte emberfölötti az érzékenység a faji érdekek fölismerésében. Ez a csekély, de intelligens hányad merészen és határozottan ítélkezik az olvasmányain, válogatásnak veti alá az írókat és fajtudatosan méri a tapsait. Ennek nem lehet akármit feltálalni (modernül: *beadni),* hogy magáénak vallja, gyönyörködjék benne és lelkesedjék érte. Fővárosi és vidéki zsidó gyárosokból, kereskedőkből, ügyvédekből, orvosokból és újságírókból áll ez a fajtudatos közönség, és ez dirigálja a sajtót, a sajtó segítségével persze a szépirodalmat. Nyelvben, formában és tartalomban megköveteli, hogy az irodalmi termék, ha számot tart az elismerésre, zsidó legyen. Legújabban már nemcsak a tartalomban és szellemben követeli a zsidó fajiság bélyegét, de tárgyban is csak a zsidót ünnepli. Követeli, hogy a hősök, a szereplő személyek zsidók legyenek. A zsidókultusznak ez a szemérmetlen túlhajtása azokból a sikerekből meríti a bátorságot, amiket a zsidóság a mostani világháború alatt kivívott. Persze ezen nem a harctéri sikereket értem, hanem az anyagiakban való megtollasodást. Ez a szertelenné dagadt zsidóönérzet szülte a Lion Leát, a Grün Lilit, a Királynőm meghalok értedet, az Új sarjat stb. Egyébként az irodalmi terméknek nem kell okvetlenül zsidó tárgyúnak lennie, tartalomban, szellemben anélkül is megfelelhet a zsidó faji igényeknek, aminthogy meg is felel annak majdnem egész szépirodalmunk. Zsidók írják, zsidók bírálják, kívánhatjuk-e tőlük, hogy megtagadják fajiságukat? Nem kívánhatjuk, mert mi inkább vagyunk erre képesek.

Modern szépirodalmunk legfőbb tartalmi jellemzői: 1. a bujaság, 2. a hűtlenség és csalás kultusza, 3. a féktelenség. Líránk, epikánk és drámánk forr, izzik a szerelemtől, de nem attól, amit a magyar irodalom eddigi hagyományaiból ismerünk, hanem ez újfajta, modern szerelem: telhetetlen, féktelen, tiltott, mégis nyilvánosságra törekvő, azaz céda jellegétől. Csupa olyan tulajdonságok, amik rikító ellentétben állanak a magyar fajisággal. A lírikus nem búsong és magasztal, hanem röhög, becsmérel vagy hízeleg. A regények és színdarabok hősei egytől-egyig cudar gazemberek, akár hímek, akár nőstények, vihognak, csalnak, hazudnak, élveznek. ▶

▶ Faggatják egymást unalomig a szerelemről, a vad vágyakról, sokat ölelkeznek és csókolóznak, néha birkózva, de mindig *vadul,* tüzesen, úgyhogy kivétel nélkül remegnek és vonaglanak bele. Legfelső fokon izzó szavakkal jellemzik vágyaikat, gyönyöreiket; ócsárolják a hűt, a jót, az igazat és egyszerűt, a szorgalmast, a komolyat. Családi gondok, ártatlan és szelíd örömök, hazafiság, nemes akaratok és cselekvések nincsenek bennük. Ez a szennyes áradat elborította a lírát, az epikát és drámát, eltörölt minden írói egyéniséget, egyformává tette valamennyit.

Szépirodalmunk másik jellemzője a csalás, a hűtlenség kultusza, sokféle alakban, de mégis a legszívesebben házasságtörés formájában. Ezen témát ugyan nem lehet sokféleképpen előadni, mert mindig meglehetősen ugyanaz marad, de ők nem is igénylik az eredetiséget, ha az a modernség rovására esnék. A téma, a szereplők, a cselekmény siváran és csömörletesen egyformák. A szerető rendesen egy nagyképű szavaló, az asszony hazug, telhetetlen és konok egyformasággal boldogtalan amiatt, mert a férje valamilyen. A teremtő lángelme ennek az utóbbinak a festésében mutatja ki az erejét. E részen tobzódik a leleményesség. Minden esetben kiderít egy új férfitulajdonságot, ami pszichoanalitikai forrása lesz a balszerelemnek. Így lesz a bizalom vagy féltékenység ugyanolyan kényszerítő ok, mint az egykedvűség. Képzettség vagy butaság úgy, mint a hétköznapiság. A szép férjet megutálja a felesége, mert rútért eped. A rútat persze a szép miatt; hát a közönségest? Azt meg éppen, mert közönséges. Az erősnek végzete, hogy megunja az asszony, mert erős; a gyöngéből kiábrándul, mert gyönge. A szorgalmas, takarékos férj valósággal utálatos s a lusta nem volna az? Szeretőt a helyébe! Amelyik férj kedvesen foglalkozik az asszonnyal, ugyanarra a sorsra jut, mint aki elhanyagolja. Azt hiszem, érzi a mélyen tisztelt olvasó azt a kietlen és kétségbeejtő egyformaságot, ami megnyilvánul ezen látszólagos változatosságban. A butaságnak, az ötlettelenségnek milyen égbekiáltó cégére ez a primitív hűtlenségkultusz! Nem ismernek ezek gondos anyát, fáradhatatlan háziasszonyt, aggodalmas hitvest, hű feleséget. Ha mégis ilyennek festenek valakit, nem mulasztják el becsmérelni, közönségesnek, félállatnak csúfolni, mert nem igazi *nő.* Uram teremtőm, milyen anya, nőtestvér, feleség, sógornő alkotják azt a környezetet, amely az említett hitvány nőeszményt kifejleszti az írólélekben? Gyönyörű távlat nyílik – szóljunk az ő nyelvükön – azon családi életben, ahol ezek az írólelkek érlelődnek.

Van a zsidó-magyar szépirodalomnak egy vonása, amely a hiányok oldaláról jellemzi ezt az irányt: a *természetkerülés.* Aki nem ismeri a zsidó fajiságot, még fejtöréssel sem tudna eligazodni közszellemünk ellentmondó tünetei között. Egyik oldalról látjuk, hogy miként szónokolnak modern zsidóink minduntalan ***természettudományos haladásról,*** realizmusról, természetbölcseleti igazságokról, materialista fölvilágosodásról, másrészt felénk ordít minden szellemi termékükből a természet dolgaiban való szégyenteljes tudatlanságuk, a természet tüneménye iránt nyilvánuló tökéletes érdektelenségük. Valóságos ***természetiszony*** űzi őket, hogy messzire elkerüljék a természet tárgyait, jelenségeit, tüneményeit. A természettudományokkal való hivalkodás nekik csak cégér, szemfényvesztés, nagyképűség; tökéletes gyakorlati érzékük azt súgja nekik, hogy a természet gyakori emlegetése a haladás színét, az értelmesség súlyát, a képzettség tekintélyét kölcsönzi irányuknak. A zsidó moderneknek annyira sikerült túlhajtani a természettudás hazug és komédiás kultuszát, hogy éppen azokat tették a ***természettudományos haladás*** ellenségeivé, akiknek múlhatatlan szükségük volna a természettudományok eredményeire a zsidómodernség ellen való védekezésben: a *hagyományos irány, a történeti magyarság védelmezőit.* De nézzük csak meg közelebbről, miként bánnak el a természettel ezek a nagyképű természettisztelők. A lírikus megénekli a szerelem minden változatát, a nőnek minden porcikáját, az embereknek minden lehetséges vonatkozását, de az embernek a természethez való viszonyából, vagy magából a természetből soha nem merít ihletet. Erdő, mező, hegység, alföld, pacsirtadal vagy égiháború még soha nem adott tollat zsidómodern lírikus kezébe. A német líra bájos természetimádata ismeretlen előttük. Még inkább távol áll tőlük magyar fajunknak rajongó természettisztelete, amely népi líránknak, Arany, Tompa és Petőfi költészetének lényege. Zsidómodern szépíróink ugyanígy iszonyodnak a természettől az epikában is. Talált-e már valaki zsidó elbeszélőt, aki regénye vagy novellája cselekményét ki merte volna szabadítani a nagy természetbe? A zsidómodern epika cselekménye vagy négy fal között folyik le, lehetőleg nagyvárosban, vagy említést sem tesz az író a cselekmény színteréről. Falu, mezőség, őstermészet nem kell a zsidónak. Hősei egyformán bujkálnak a természet zordonsága, a zivatar és a napsütés elől, akár regényben működnek, akár háborúban. Szó, ami szó a természet keménységeinél jobb, melegebb és kényelmesebb a szobai élet. Ha mégis a kényszer a zsidó elbeszélő cselekménykörét kiragadja a természetbe, nagy zavarba jut az író. Képzeljünk el egy nagyképű, ostoba embert, akinek környezetrajzot kellene adni egy tájékról, vagy cselekményét a természethez kellene kapcsolni, amelynek nem ismeri egyetlen fűszálát, fáját, virágát, felhőalakját, tájképi elemét, sem fogalmilag, sem névről, *mit csináljon az ebben a nagy, zavaros, utálatos ismeretlenségben!* Ha egyet szól, már dadogás; ha minősít, nevetség; ha ítél, tudatlanság. Nem tehet semmit; legföljebb odavet leírás címén ***egy*** fát (milyen fát, azt nem tudja), egy erdőt (milyen erdőt), egy madarat (milyen madár?) stb. s még valami hangulatkeltésre szánt szózagyvalékot, amit sem maga nem ért, sem mások. Jellemző, hogy nem szégyenlik ezt a rettenetes tudatlanságot, amit szédítően felülmúl a legutolsó tanyai paraszt természetismerete. A művelt nyugat elbeszélői, kivált a sokat emlegetett francia írók, még az analitikusok is, egymással vetélkednek a természetnek eleven és bájos odafestésében, amikor arra szükség van. Francia író inkább a föld alá süllyedne szégyenletében, mintsem következetesen ***egy fát*** írjon pl. tölgyfa, ***egy bokrot*** a fagyal helyett, ***egy bogarat*** a futrinka helyett, ***egy virágot*** a kakukkfű helyett. Nekik nem egyforma minden fa, minden bokor, minden madár, nevén merik nevezni a természeti egyediséget, ha belejátszik elbeszélésükbe; pedig belejátszik, mert ők nem kerülik iszonyattal, mint ördög a tömjént.

Nem sokat kell bizonyítani, hogy a modern magyar szépirodalom említett tulajdonságainak semmi közük a magyar fajisághoz. Ámbár nagyképű irodalombíráló tanulmányokban gyakorta szokás emlegetni, hogy a *magyar* irodalom ilyen meg ilyen külföldi hatások alatt fejlődött a maivá. Ez a ráfogás elsősorban azért helytelen, mert a modern külföldi irodalom semmiben sem hasonlít a modern magyar irodalomhoz, minthogy a mai külföldi szépirodalmakat egészen más művek alkotják és jellemzik, mint amiket a mi zsidóink magyarra fordítanak. Ha akad is példa itt-ott a féktelenségre, szemérmetlenségre és bujaságra, azok éppen úgy nem tennék bujálkodóvá és paráznává a fajmagyar szépirodalmat, miként Horatius, Ovidius és Catullus vagy a többi császárságkorabeli író klasszikus latin bujasága egy hajszálnyi szemérmetlenséget sem öntött a korábbi magyar írók erkölcsébe, pedig ezek a latin írók ugyancsak nem voltak puritán erénycsőszök és századokon keresztül hatásuk alatt állott költészetünk. Ha a római klasszikusok paráznaságából semmit se tanultak őseink, noha tárgyban, gondolatban, szófűzésben, stílusban, minden külső és belső sajátosságában azokat utánozták, miért van az, hogy jelenleg éppen csak az erotikában, a szennyességekben másolnák azt a néhány külföldi írót, akit e nemben sikerül felkutatniuk és minden egyéb kultúrhatásra siketek és vakok volnának. A magyar népköltés ma is párját ritkítja tisztaságban és szemérmességben. De hát hiba is volna a modern magyar szépirodalom sajátosságait a magyar fajiságból származtatni, amikor azok minden szálukkal a zsidó fajiságból fejlődnek. Próbáljuk meg és származtassuk le egyenként a fejtegetett irodalmi sajátosságokat a zsidóság jól ismert fajiságából.

Unalomig elcsépelt igazság, hogy a zsidó faj a föld legbujább népe. A mózesi törvények szexuális rendelkezései, az ótestamentumi erotikus történetek, a Talmud számos részlete és a zsidó-magyar szépírók pornográf garázdaságai egy és ugyanazon forrásból buzognak. Ha már az ótestamentumi korban megvolt bennük az érzékiség, még inkább kifejlődött bennük a középkor és újkor viszontagságos küzdelmei közepette. Ha a zsidó faj a világ legmértékletesebb és legszemérmesebb fajtája lett volna is, akkor is elparáznásodott volna kétezer év szenvedései és nyomorúságai között. Olyan magára hagyatott, társadalomból kirekesztett, sokoldalúan üldözött fajnak, amilyen a zsidóság volt, kényszerűen a bujaságra kellett vetemednie. Ennek a minden örömétől megfosztott, minden szórakozásában korlátozott, minden mozgásában akadályozott népnek kétezer éven át nem volt más öröme a sanyarúságban, mint amelyet a hím és nőstény folytonos együttléte szerez. A test és lélek nem lehet el öröm és élvezet nélkül, kivált akkor, ha a tétlenség fűti hozzá a vágyat. A szobai élet, a kevés fizikai munka, az otthonülés a modern orvos szemében is melegágya az érzékiségnek, így táplálkozott belőle a bujaság a zsidóság törzsfejlődésében is. a zsidóságot nem merítette ki a földtúrás, a robot, mint az elcsigázott jobbágyságot; a táborozás, harcos élet, hosszas távollét nem szorította tartózkodásra, mint a nemességet, de a társas élet szórakozásaiban, a lovagi tornákban, családi és közjellegű ünnepségekben sem használhatta el tétlenségben gyűlt élvezetenergiáját; kétezer év óta a zsidó asszonyok mindig és mindenhol kényszerű elzárkózottságban és renyheségben csupán tenyészalanyok gyanánt élhettek; még a tisztogatásra sem kellett erőt fecsérelniük, mert az elzárkózottságukban még erre is hiányzott az ösztönzés. Az volna csodálatos, ha ilyen föltételek ki nem fejlesztették volna a zsidó fajban az egyedül rendelkezésére álló nemi élvezet túlzásait. Így vált a bujálkodás a zsidó fajiságban uralkodó vonássá, ezért lett vezérlő gondolatta a zsidó szépirodalomban is. Egyébként a nemi élet a fajfenntartást is szolgálja, ezáltal segíti betölteni a zsidóság ősrégi törvényét: *szaporodjatok és sokasodjatok.* Valóban úgy tetszik, mintha a természet oltotta volna e sokat sanyargatott népbe a fajfenntartás féktelenségig fokozott ösztönét, hogy minél többet szenvedett, annál hatványozottabb arányban szaporodjék. Miként a mostoha természet és a sokszoros ártalom ellenében védtelenebb állati és növényi fajták, véglények stb., amelyek nincsenek fölfegyverezve a rájuk támadó ártalmak ellen, a darwini szelekció révén óriási szaporaságukban szerezték meg a fajfenntartás biztosítékát, a zsidóság szexuális féktelenségében is ilyen természetes fajvédelmi biztosítékot kell látnunk. Egy sokat szenvedett fajnak a kiveszés ellen – valljuk meg, sikerrel – működő ősösztöne az, amely még a szépirodalomban is szakadatlanul nemi érintkezésre tüzel, erkölcsi megfontolások, esztétikai élvezetszerzés vagy más gyakorlatiatlan irodalmi célok kultusza helyett. Ugyanezek a meggondolások teszik érthetővé a zsidó szépirodalom másik jellemzően faji vonását, a házasságtörés kultuszát is. Milliószor földolgozták egyformán, százezerszer megvédelmezték, megdicsérték, kimentették, megokolták lélektani, élettani, erkölcstani, társadalmi stb. mentségekkel, indítékokkal, de bele nem unnak, a téma sivár butaságát nem érzik sem most, sem a jövőben, mert ez náluk nem divat, hanem a fajiság mélységeiből fakadó vezéreszme, amit éppen azért, mert faji termék, sohasem szűnhetnek meg ***eredetinek*** találni. Ugyanaz a mindenáron élniakarás, ami a ***sokasodjatok és szaporodjatok*** ősi zsidó törvényt szülte, fejeződik ki a házasságtörés gyakorlati és irodalmi kultuszában. A zsidó elsősorban szaporodni akar, nem meggondolásból, hanem ősösztönből, ebben nem hajlandó korlátozást elviselni, minthogy az említett törvény sem köti föltételhez a parancsot. A két nem szaporodóképessége a házasságban rendesen nem egy időben szűnik meg, az egyik túléli a másikat: ellentmondás volna az ősi zsidó faji törvénnyel, ha ilyenkor a kielégítetlen maradt fél valami hűségi kötelem címén tartózkodásra kárhoztatná magát. Ilyen esetben a balszerelem nemcsak hogy nem bűn, hanem betöltése az ősi faji törvénynek: *szaporodjatok és sokasodjatok.* Ezt a megállapítást nem cáfolja az a tapasztalat, hogy a modern nagyvárosi zsidó mégis menekülni igyekszik a szerelem szaporán jelentkező, esetleg törvénytelen gyümölcseitől: *ez* csak a züllését mutatja a régi faji erkölcsnek, igazi *modern* (nem-zsidó) tünet; míg a házasságtörés kultusza ősrégi zsidó vonás, amely ellenállhatatlanul és öntudatlanul előtör a zsidó szépíró képzeletéből, úgy látszik annál makacsabbul, minél inkább hanyatlik a faj szaporasága. Szinte azt lehetne mondani, ha szeretnők a bölcselkedést: minél inkább érzi a mindig éber zsidó faji ösztön, hogy a civilizáció folytán hanyatlik a zsidó házasságok termékenysége, annál konokabbul tülköli a szépirodalomban a házasságtörés és a házasságon kívüli szerelem megengedett, sőt *szent* voltát. Az utóbbi jelzővel

illetik legszívesebben a balszerelmet s ezzel akaratlanul is utalnak propagandájuk magasabb szintű ösztönére. Erre a lélek mélységeiben gyökerező fajkiterjesztési ősösztönre vezetem vissza az összes zsidó jogásznak azt a kivételt nem tűrő egységes jellemvonását is, amely a törvénytelen vagy házasságon kívül született gyermekek jogainak a kiterjesztésén és törvényes rendezésén fáradozik. (ide utal a híres Surányi-alapítvány is). Természetesen nem állítom, hogy a szóvá tett irányzatot akár a szépíró, akár a jogász zsidók összes faji vonatkozásában átgondoltan követik, sőt inkább azt vallom, hogy merőben öntudatlan és legyőzhetetlen faji ösztön dolgozik bennük akár szépirodalmi, akár tudományos téren (l. freudizmus a lélektanban és a pszichopatológiában). Ellenben a leghatározottabban tagadom szokványos irodalombírálatunknak azt az ostoba divatját, amely az erotikai és házasságtörési indítékokban mindenáron külföldi, leginkább francia irodalmi hatást törekszik fölfedezni. Zsidó-magyar szépíróinkban sokkal erősebb a szexuális faji vonás, mintsem idegen hatásokra volnának utalva e téren. Nem azért űzik az erotikát, mert tanulják a külföld íróitól, hanem azért hozzák be az effajta termékeket, mert csak az ilyenen kapnak.

A zsidó fajiság tüzetes elemzése a zsidó-magyar szépirodalomnak sok más tulajdonságát is megfejti. A csalás, törvénytelenség, féktelenség fölmagasztalása, az egyenesség, törvényszerűség és hagyomány kiröhögése szintén mélyen gyökereznek a zsidó fajiságban. Kétezer éves nyomorgás igájában természetesen mindent megutált a zsidó, amit az uralkodó társadalom rátukmált törvény, erkölcs, engedelmesség, illem és szokás címén. A többség akaratával szemben mindig a rövidebbet húzta és a keresztény társadalom minden törvénye, szokása, hagyománya megalázást, kisebbítést, korlátozást jelentett a zsidóságra. Nyilvánvaló, hogy a többségi szokások iránti gyűlölet nem változott egyszeriben szeretetté és tiszteletté, amikor a zsidóság fölvétetett a keresztény társadalom közösségébe. A zsidóság most is csakúgy megveti a hagyományosat, régit és törvényszerűt, mint amikor még ezek nyomását érezte. Most már nem szükségből, hanem öntudatlan hagyományos faji ösztönből. Ezer év alatt fajisággá merevült érzést nem lehet levetkőzni egypár évtized alatt. Sőt, most a szabadság korában, hogy felszabadultak a nyomás alól, még féktelenebbé vált bennük ez az érzés, a többségi szokások gyűlölete, mint azelőtt volt és addig fog tartani, amíg a saját szokásaikat nem teszik uralkodóvá. A tótra mondják, pedig egyformán rá-olvasható minden szolgaságban élt fajra a régi közmondás: *adj a tótnak szállást, kiver a házadból,* vagy *nyújtsd neki a kisujjadat, elveszi az egész karodat.* A zsidó faj sem éri be az egyenjogúsággal, amit a nem-zsidó társadalom önként adott neki, hanem féktelen fanatizmussal nekiesik a keresztény társadalom törvényeinek, erkölcsének és szokásainak. Minden téren ostromolja a többség akaratát és a magáét erőszakolja helyette. Közismert dolog, hogy a zsidóság forradalmár faj: minden téren ront, bomlaszt, ahol alkalma nyílik: ezt teszi a szépirodalomban is. Kétezer éven át kitörölhetetlenül beidegződött a zsidóság fajiságába, hogy elkeseredetten és gyűlölettel nekifeszüljön a másfajú többség erkölcsi-jogi korlátozásainak, most már nem tudják levetkőzni a faji ösztönné merevült izgatottságot, amely mindig a korlátok, törvények, szokások ellen hajszolja őket; a korlátok most már tágak, kényelmesek, ők még sem férnek el közöttük, mert a válluk még mindig a kerítésnek van vetve, fejük pedig ősi ösztönből, még most is a réseket keresi. Árdrágítás, hadseregcsalás, erkölcskigúnyolás, szépirodalmi féktelenkedés egy forrásból buzognak. Szépirodalmunk rakoncátlan, ripők szelleme, kizárólag a zsidó fajiság kivirágzása annyira egyedülálló és hazai sajátosság, hogy a zsidómentes külföldön nem lehet párját találni.

A zsidó fajiságból lehet megérteni modern szépirodalmunk pállott természetiszonyát is. Mindenki tudja, hogy a zsidó városlakó nép és hogy réges-régen elszakadt a természettől. E népnek ősidők óta szüksége volt az emberek sokaságára, a dolgozó társadalomra. Egészen kiveszett belőle az a tehetség, ami által a természethez kapcsolódva, abból közvetlenül meríthetné életerőit. Évezredek óta egész fajisága az élősködő élethez alkalmazkodott, ma már feltétlenül kénytelen valamely dolgozó társadalomra telepedve szívni mások munkájának életfenntartó erőit. Ebben a helyzetben nem a természetre van szüksége, hogy virágozhasson, hanem a serényen munkálkodók millióira, akik a természethez kapcsolódva földolgozzák annak termékeit és munkájuk több-kevesebb hányadát szakadatlan ömlesztik a sok százezer szívótömlőbe, ami a zsidóság pozsgás életét táplálja. A zsidóságot a törzsfejlődés során kifejlődött fajisága az emberekre, a sürgő-forgó sokaságra utalja, de ugyanez tartja távol a természettől. Ezt tudva nyilvánvaló, hogy a zsidó akkor sem megy a természetbe ihletet meríteni, ha költővé lesz. Igazi levegője a forgalom, a tülekedés, a város, az emberek. A természet a zsidónak idegen, üres, érthetetlen, hangulattalan és félelmetes. A sokféle idegbetegségnek, elmebajnak az ideg- és elmekórtanban közönséges tünete az *agorafóbia*, a tériszony. Ha a zsidó különlegesen érzékeny, ideges faj, ezt pedig senki sem tagadhatja, akkor az ő agorafóbiája a *természetiszonyban* nyilvánul meg. Ha fölkeresi is nagyképűségből a *zöldet* (milyen nagyszerűen jellemző összefoglaló jelző: rét, mező, erdő, szőlő, liget, kert helyett), elteríti a pokrócot a legelső *fa* árnyékában, kirakodik a hazulról cipeltetett eleséggel s egy negyedóra múlva kenyérhéj, szalámihéj, csirkecsont, üres üveg, zsíros papír, szivarvég borzalmas piszkától hemzseg a pázsit. A hazamenetel idejéig itt hever a család saját szennyétől körítve. Környéknek, fűnek, virágnak, madárnak egy tekintet se jut. Ez a „természetkultusz" a nagyvárosi és a falusi zsidót egyformán jellemzi. Csoda-e, ha költőik olyan idegenkedve kerülik a természetet. Miként senki sem látott még zsidó fiatalembert egymagában erdőben kóborolni, sem zsidóleányt a földeken paprikapalántát ültetni, sohasem fog akadni zsidóköltő, ki a természetbe kiszabadítsa elbeszélése hősét vagy onnan merítsen ihletet a lírájához.

Tudom, hogy a legtöbb olvasó ajkán ott lebeg az ellenvetés, hogy modern szépíróink között fajvérünk is akad, és hogy a zsidó-magyar szépirodalmat fajvéreink is ünneplik. Ez igaz, és ez az igazság egyformán jellemzi a zsidó és magyar fajiságot. Már többször említettem, hogy a zsidó mérhetetlenül intelligensebb, öntudatosabb, önérzetesebb faj, mint a magyar. Ezért a zsidó ott érzi, érti, ismeri és magasztalja a zsidó fajiságot, ahol találja. Ez alól még senki sem tapasztalt kivételt. Saját irodalmában a *sajátját* élvezi és ünnepli, a másneműt megveti és gúnyolja a legingerkedőbb módon. Másrészt ismeretes a magyar faj öntudatlansága, faji tunyasága és kritikátlansága. Ez az a velejárója a turáni népek fajiságának, ami még eddig minden turáni fajnak megásta a sírját (szumír, hun, avar, török, baskír stb.). Ehhez a faji tunyasághoz járul még a zsidó-magyar sajtó egyetemes igéző hatása, ami alól tán minden százezredik fajvérünk se vonhatja ki magát. Ennek az óriási hatalomnak nálunk sokkal tehetségesebb faj is zsákmányul esne. Vegyük még hozzá Budapestnek és összes nagyvárosunknak elzsidósodott lakosságát. Vagyis azokat a százezreket, akik a legcsekélyebb ellenálló erő híján nyelvben, erkölcsben, gondolkodásban – a vallást kivéve –, beleolvadtak a zsidóságba. A fölsorolt tényezők révén, tehát a sajtó, a zsidót követő nagyvárosi lakosság, azonkívül a színházak, orfeumok, kabarék által ellenállhatatlan erővel árad szét a zsidómodern szellem a Kárpátoktól a Száváig és csodálatos sikerrel gyúrja át társadalmunk lelkét le a legalsóbb rétegekig. Ez a kába és naiv társadalom gyerekes együgyűséggel kapkod aztán a zsidómodern irány lármásan felvonuló apostolain, s hálás és megértő fogyasztója lesz a zsidómodern szépirodalomnak. Semmi se bizonyítja oly ellenállhatatlan erővel a két fajiság óriási fajsúlybeli különbségét, mint a zsidómodern szépirodalmi irány uralomra jutása a magyar társadalom tetszésében – a magyar nemzeti irány rovására.

Mármost akadhatna-e olyan fajmagyar írónk, aki a magyar költői fajiságot ilyen mostoha föltételek közt érvényre tudná emelni? Ez valóban lehetetlennek látszik. Századok folyamán, ha terem olyan lángelme, kinek faji és egyéni adottságai hozzámérhetők az adott nehézségekhez. Ha akad itt-ott egy-két vállalkozó, sikertelensége mutatja kicsinységét. Van ugyan néhány nem-zsidó szépírónk, kiket a zsidósajtó egekig magasztal, mert szorgalmasan csenegetik a zsidó mesterek erkölcsi, tartalmi, eszmei és nyelvi sajátosságait, de ezek föl nem támasztják a keresztre feszített irodalmi magyarságot, minthogy fajiságuk rendesen valamely nagyvárosban torzult pestivé; különben is többnyire nemzetiségi vidékről származnak, s ebben igazán nem hibásak. Az ő sikerük útmutatás a közepesek és kicsinyek számára, hogyan lehet nálunk emelkedni a csillagokig. Meg kell húzódni a zsidónagyságok árnyékában, hozzájuk kell szegődni nyelvben, tárgyban és erkölcsben, lehetőleg keresni kell személyes barátságukat. Ezt a tanulságot fajvéreink elég szép számmal levonják, mert sokkal könnyebb a mi faji tunyaságunk közepette meghódolni a zsidószellemnek, mint elszántan nekifeszülve diadalra jutni. Ezeket az árulókat, akik a nagy fajsúlyú zsidómodern irodalmi szereplők mellett a kóristák szerepét töltik be, bátran nevezhetjük „zsidózók"-nak, a név úgysem új a történetünkben. A zsidómodern zene hangjaiban közülünk toborzott *zsidózókkal* is „dicsekedhetik".

Ha érdekes és jellemző az a bávaság, amivel fajvéreink a zsidómodern szépirodalmat ünneplik, még tanulságosabb néhány kritikusunk rövidlátása, amikor magyar létükre zsidó hírességeink méltatásában tetszelegnek. Nem találok abban semmi különöset, ha zsidó kritikus magasztalja az ő fajiságát dicsőítő irodalmi nagyságot, azon sem ütköznék meg, ha magyar kritikus a zsidó zsenit *ilyennek* ünnepelné, nem pedig *magyar* írónak. De amikor fajmagyar és képzett kritikusaink a legfajlagosabb zsidóíróban, csak azért, mert magyarul (a saját zsargonjában) ír, a *magyar írót* magasztalják, akkor ez már ok a megdöbbenésre. A nyakatekert esztétikai fejtegetéshez nem szokott elme az egyik bámulatból a másikba esik, midőn látja, hogy a temérdek világirodalmi adattal megtömött fejű bíráló fölfedező útra kél, hogy fölkutassa valahol a földkerekségen azt az irodalmi forrást, ami a bírálat alá vont zsidóírónak a hagyományaiktól elütő teremtő vénáját táplálja, s eközben gázol abban a mocsárban, ami az író fajiságából bőven bugyog. Az előbbiekben megvizsgáltuk azokat a legfőbb irodalmi sajátosságokat, amiket modern szépirodalmunk közvetlenül a zsidó fajiságból merített. Ne gondoljuk azonban, hogy máig akadt volna egyetlen hivatásos irodalombíráló, aki a tárgyalt sajátosságok eredetét igazi forrásánál kutatta volna. Kivétel nélkül külföldön keresték azok eredetét – és meg is találták. A verizmus, a realizmus, a naturalizmus, a dekadens irányzat, az analitikusok, az orosz regényírók, a francia házasságtörési drámák, a német erotika, ha még oly kisszerű különlegesség is egyik-másik a saját hazájában – mind-mind részesek a mi modern íróink kialakulásában. Problémának marad persze, hogy miért *éppen ezek* a hatások hullanak nálunk olyan termékeny talajra, és a sokkal általánosabb, sokkal túlnyomóbb ellenkező irányzatokkal a kutya se törődik. Ezek a derék bírálók, igazi összehasonlító tehetséggel minden regényalaknak, epizódnak, fordulatnak, jelzőnek kiderítik valamilyen külföldi eredetét, s ezzel igazolják olvasottságukat; összerakják a bírálat alá vont zsidóírót csupa *hatásokból,* de még arra nem volt eset, hogy a telivér modern íróban az ízig-vérig *zsidót* felismerték volna, mint a „magyar" értelemben vett modernségnek kizárólagos magyarázatát. Kétségkívül zsidó íróink is kölcsönözgetnek a külföldtől, néha többet is, mint bevallanak, de csak onnan, ahol a saját fajiságuknak megfelelő hatásra találnak. Akkorát sohase fordulhat velük a világ, hogy akár moralistává, családiassá, természettisztelővé vagy a keresztény romantika utánzóivá romoljanak. Elsősorban önmagukból merítenek; fajiságuk sokkal gazdagabb és erőteljesebb, mintsem hogy meg tudna hajolni múló irodalmi divatoknak. Hatásokat a magyar múltból éppen nem fogadnak el, mert az lényegében idegen nekik; a külföldi irodalmak hatásait pedig csak rostálva veszik át. Ezeket kell fölismernie a magyar kritikusnak, akkor nem fogja bírálni az újmagyarban a magyar írót, telivér zsidósajátosságban az idegen kölcsönhatást.

(Forrás: *A Cél*, 1917.)

Keltz Sándor:

FAJVÉDELEM MINT VILÁGNÉZET

(1924)

Mind gyakrabban halljuk, hogy a zsidó kérdés: gazdasági kérdés; megoldása: a gazdasági kulcshelyek visszafoglalása. Pedig a vagyon, a pénz holt dolog, amit a legkülönfélébb célokra lehet felhasználni, a cél megválasztása azonban a világnézet kérdése. Gróf Károlyi Mihálynak 50 000 hold földje volt, de ez a vagyon elveszett a magyarság számára, mert a tulajdonosa a zsidóság által előírt világnézetet vallotta. Ellenben egyetlen zsidó sem ismeretes, aki pénzét antiszemita propagandára szórta volna. Mert a zsidónak van világnézete. De miért? Ez már mélyebbre ható kutatást igényel.

Mi az: világnézet? Világnézete akkor van valakinek, ha tudja, hogy miért él; ha látja az *egyetlen* legfőbb célt, melynek mindent alárendel, amely minden jónak és rossznak a próbaköve; ha meg tudja különböztetni annak az egyetlen legfőbb célnak az eszközeit, mint másod, harmad, stb. rendű célokat. Ha több cél van legfölül, akkor töredékes a világnézet, tétova az elhatározás, ellentmondó a cselekvés: akkor nincs világnézet. Sokszor halljuk azt az állítást, hogy az erkölcsi világnézet helyességét nem lehet sem bizonyítani, sem cáfolni, azt csak akarni, vagy nem akarni lehet. Ebből a tanácstalanságból két további helytelen következmény szűrődött le. Az egyik szerint minden egyén maga az erkölcsi törvényhozó, tehát *objektív és abszolút* erkölcsi igazság nincs. Ez az ún. *relatív hazafi* álláspontja. A másik szerint, mert az erkölcsi igazság önmagában megismerhetetlen, azt csak oly túlvilági vagy földi hatalom írhatja elő, amelyik túlzott hatalmánál fogva mintegy kikerülhetetlen hatalom, amellyel nem lehet vitatkozni. Ez a *rabszolga álláspontja.* Az ő kötelessége a vak engedelmesség, hogy ne kapjon verést.

Meg kell találnunk az erkölcsi igazság önmagában való próbakövét, ha nem akarunk tévelyegni. Ha a legfőbb erkölcsi igazságnak csak az egyéntől függő próbaköve lenne, akkor ez végeredményben csakis az élvezet lehetne. De a pszichológus világosan látja, hogy a kellemes és kellemetlen érzések viszonylagosak, és végeredményben kiegyenlítődnek. Csak annak az elvesztése okoz fájdalmat, aminek a bírása örömmel járt és csak az szerez örömet, amit fájdalmasan nélkülöztünk. Minden megszokott dolog közömbös. Következésképpen lehetetlen olyan életmód, amelyik szakadatlanul halmozna örömöt-örömre, ezért gyakorlatilag kivihetetlen az a világnézet, amelynek az öröm a legfőbb célja. Ez éppen úgy vonatkozik saját örömeinkre, mint másoknak a megörvendeztetésére.

Ha nem az öröm, hanem az egyéni létfenntartás a legfőbb cél, akkor meg kell találni azt az életmódot, amelyik a halált kiküszöböli. De mert a halál elkerülhetetlen és mert az egész világot minden erkölcsi céljával együtt nem viheti magával sírjába az egyén, azért az önzésre alapított világnézet oly képtelenség, mint amikor valaki oly épület felépítésének rendelne mindent alá, amelyről biztosan tudja, hogy 50 év múlva összedől. Ami pedig az egyes emberre áll, az áll az összes élő emberre, áll a humanista eszményre is.

Ha valaki azt mondaná, hogy nem az egyes ember, hanem bizonyos társadalmi osztály, párt vagy felekezet az erkölcs feltétlen alanya, akkor hamar rácáfolna az, aki egyik társaságból kilép és a másikba belép, mert egyik társaság sem eléggé egyetemes ahhoz, hogy az összes életviszonyokat felölelje és minden elhatározás teljességének a próbaköve lehessen.

Ha viszont azt hinné valaki, hogy elégséges valamely tökéletes erkölcsi elméletet kieszelni ahhoz, hogy az emberek megfelelően cselekedjenek, akkor ez a valaki csalatkoznék, mert ha az egyénekből hiányzik a cselekvés ösztönös készsége, akkor vannak ugyan szabályok, de ezeket senki sem tartja meg; van ugyan rendszer, de mindenki az a bizonyos *egyetlen* akarna lenni, aki annak az egyébként helyesnek ítélt rendszernek a kijátszásából húzhatna hasznot. Példa erre a szocializmus, amelyben – amikor a megvalósítására kerül a sor – senki sem akar dolgozó, mindenki eltartott akar lenni. Példa a keresztényné lett középkori germánság is, amely erkölcsileg a pogány germánsághoz képest lesüllyedt, mert az új tanok még nem mentek át a vérébe, de a régi értékeket összetörték.

Ha végül az erkölcsi igazság csak parancs, büntetés és jutalom nyomán ismerhető fel, akkor az engedelmes embereknek mindig jól és az engedetleneknek mindig rosszul kellene járniuk, mert ha ez nincs így, akkor a büntetés és jutalom tájékoztató jelentősége megszűnik. De különben is ily erkölcsi világrend csak akkor lehet abszolút, ha a tekintély abszolút.

A világnézetek tehát megbuktak azon, hogy vagy szűk, mulandó, ingatag a legfőbb céljuk, vagy hiányzik a megfelelő cselekvés ösztönös készsége. Egyetlen világnézet gondolható, amely mindkét hibától mentes: a *faji világnézet.* A faj valamilyen feltétlen létező, olyan, amibe beleszületik az egyén, amit tetszése szerint nem változtathat. A faj gyakorlatilag határtalan életű az egyénhez képest. A faj a törzs, az emberi nemzedékek csak rügyfakadás és lombhullás. Vajon kinek jutna eszébe azt mondani, hogy az ezeréves tölgyfatörzs a levelekért van, amelyek ősszel lehullanak, de a törzs áttelel? A fajszeretet, az utódok iránti áldozatkészség, minden normális embernek és állatnak eltörölhetetlen ösztöne. Egyetlen cselekvésünk sem közömbös a faj további fejlődésére, ezért *a faj életérdeke bármely életviszonylatban használható értékmérő.*

A fajiság az az X, amelyet ha nem határozunk meg, akkor az összes erkölcsi, politikai és esztétikai egyenlet megfejthetetlen. Az egyik ember haszna a másiknak kára; ha a faj szerint nem teszek különbséget ember és ember között, akkor nem tudok választani. Igazuk van azoknak, akik azt mondják: nincs különbség a honfoglaló harcos és a kommunista népbiztos között, mert mindegyik öl és elveszi a másét. Akkor nincs különbség Héjjas Iván barátom és Löbl sakter között. Akkor megoldhatatlan a lakáskérdés, a földreform, mert ugyanazt a lakást, ugyanazt a parcellát nem utalhatom ki két különböző embernek és nem tudhatom, hogy a magyar hadirokkant katona számára vegyem-e igénybe az Eckelmann Mardochaj hadimilliomos lakását, földjét; avagy megfordítva, a háborúban koldusbotra jutott magyar katona békebeli lakását és földjét juttassam-e a lőszergyáros és papírosbakkancs-szállító zsidó milliárdosnak. Akkor megoldhatatlan a választói jog, mert minden ember egyenlő jogalany; holott mindenki érzi annak az aggodalomnak a jogosságát, amelynél fogva szekrényeinket és fiókjainkat a jogalanyok előtt zárva kell tartanunk. Akkor minden vélemény és minden gazdasági törekvés egyenlő jogú és megoldhatatlan a sajtókérdés, a nevelés és közoktatás, a vámtarifa, a pénzügy és minden egyéb. Akkor nincs értelme annak, hogy a görög férfieszmény szobraival díszítsük középületeinket, akkor Iskarioti Júdásnak is emelhetünk szobrot, mint ahogyan az oroszországi cionisták tették, mert hiszen fajeszmény az egyik úgy, miként a másik. Akkor lehetetlen a tárgyi érvelés, a meggyőzés, akkor a vita hitvány megalkuvásokban, üres szóvirágokban és nagyképű nyilatkozatokban merül ki. Akkor a közélet csupa kérdésből, csupa problémából áll, amelyek számára nincs megoldás. *Mert akkor nincs egységes értékmérőnk.*

De ha azt mondom, hogy az az ismeretlen X az *én magyar vérem,* az én magyar fajom, akkor különbséget tudok tenni honfoglaló és kommunista között, mert a honfoglaló idegen fajt öl és idegen vagyont szerez meg, míg a kommunista magyart öl és magyar vagyont rabol. Akkor Héjjas Ivánnak van igaza, nem Löbl sakternek. Akkor meg tudom oldani a lakáskérdést és a földreformot, mert a zsidók lakásait és földjét veszem el és a magyaroknak juttatom. Akkor el tudom nyomni a zsidó sajtót, a zsidó propagandát, meg tudom oldani a választói jogot, mert annak adok politikai jogot, akit erre a vére képesít és nem adok annak, akinek ereiben idegen és ellenséges vérsejtek keringenek. Akkor igen egyszerű feltételekre tudom visszavezetni még a leginkább összebogozódott gazdasági és pénzügyi kérdéseket is, mert azt tartom szem előtt, hogy a földbirtokosoknak és földművelőknek túlnyomó többsége magyar, míg a gyárosoknak, ügynököknek és kereskedőknek túlnyomó része zsidó. Ezért vagyok mezőgazdaság-párti, de ezért lennék merkantilista, ha magyarok lennének a kereskedők és a zsidók lennének a mezei gazdálkodók. Akkor különbséget tudok tenni művészet és torzítás, a szép és a rút kultusza, az európai és zsidó divat, a magyar zene és a néger – zsidó simmi – zene üvöltése között. Akkor megszűnnek a társadalmi ellentétek a szegény és a gazdag között, a gazdasági ellentétek az iparos és őstermelő között, és megszűnnek az ellentétek a keresztény felekezetek között, mert mindezek az érdekek és különbségek eltörpülnek a magyar faji uralom legfőbb célja mellett. Ez azért van így, mert az emberiség történelme a fajok harca, mégpedig részint a fajok versenye, részint a fajok irtó hadjárata. Az emberiség történelmének nagy fejezetei, az új kultúrák és birodalmak fölemelkedése, a régiek aláhanyatlása: a fajiság függvényei. A tiszta vérben való kitenyésztettség teremti azokat és az idegen vérfelszívódás, a faji elkorcsosulás öli meg ezeket.

Az egyén ösztönei a faj életérdekével csak abban az esetben kerülnek összhangba, ha a faj a belső kitenyésztés és a külső alkalmazkodás folytán vérszilárd és ha ez a vérszilárdság a mindenkori utódokat a maga képére formálja meg. Ezt az eszményi állapotot a hangya- és a méhtársadalom képviseli. Ugyanazon a faji csoporton (kaszton) belül az egyének egyformák; tanítás, összebeszélés, ösztönzés, büntetés nélkül is úgy cselekednek, ahogyan a faj életérdeke azt kívánja, mert nem tudnak másként cselekedni. De ha egyszer a rendszertelen fajkeveredés, az életviszonyok hirtelen megváltozása, vagy – ami az embernél az előbbiekkel azonos jelentőségű – az idegen tanoknak és intézményeknek a beszivárgása a vérszilárdságot és a vérségben gyökerező világnézeteket megingatja, akkor bekövetkezik a bábeli nyelvzavar: az emberek nem értik meg egymást, pártokra, frakciókra bomlanak, minden igazság vitathatóvá válik, miközben elvész az igazság próbaköve. Mesterséges kényszerítő rendszabályokkal kell pótolni a ösztönös készséget, mesterséges intézményekkel a hagyományos vérségi kötelékeket, választott tekintélyekkel a természetes faji vezetőréteget. Összetartást prédikálnak, de mindenki azt akarja, hogy ő hozzá igazodjanak. Mindenki más és más színű szemüvegen át nézi az eseményeket, mindenki másként reagál. A rendszertelen vérkeveredés mozaikszerű egyéneket eredményez, akikben az öröklési egységek, a *kromoszómák,* harcban állanak egymással, ellentétes kezdeményezéseket váltanak ki. Ezért lesz tétova az elhatározás, erélytelen a cselekvés, ellentmondó az értékelés, töredékes a világnézet. Ugyanez az ellentmondás, amely az egyén belső meghasonlását okozza, fokozottan ismétlődik a társadalom mozaikjában, ahol minden egyén más és más, minden egyén értelmetlenül, idegenül és végül ellenségesen áll szemben a többiekkel. *Nem a nemzeti elkülönülés a bábeli nyelvzavar, hanem a faji összekeverédés.*

A zsidóság egészében véve a méh- és hangyatársadalomhoz hasonló. Aki egy méhet megöl, arra az egész raj rázúdul. Ezdrás óta a vértiszta beltenyésztésre fektették a legnagyobb súlyt a zsidóság vezetői. Leányaikat bár szívesen adják nőül nem zsidókhoz, ez utóbbiak vérszilárdságának megingatása céljából, de az ortodox zsidó nem-zsidó nőt nem vehet nőül. A zsidóság sohasem térít, neki prozeliták nem kellenek. A zsidó tekintélyek, a vezető állások, mint a rabbinusi, kahal elöljárói, országtanácsi tisztség, a Cion bölcseinek méltóságai stb., mind hiteles leszármazáshoz kötöttek és rendszerint ugyanegy családban öröklődnek. Ezek a tekintélyek a leszármazás és kitenyésztettség természeti valóságán alapuló tekintélyek. Tekintélyük éppen ezért minden vitán fölül áll és szavazásnak, pártoskodásnak, választási szerencsejátéknak, többségi elvnek semmi nyoma. Semmi, ami a tömeg tökéletes engedelmességét megingathatná. Vannak vitás esetek, de mindig kéznél van a vitán felül álló tekintély, amely a vitát eldönti, a döntésnek pedig mindenki fel aláveti magát. Hová lenne a zsidó világhatalom, ha őnáluk is, mint minálunk, minden tekintély, minden igazság vitatható lenne, ha a közélet csupa „kérdésből" állana. Őnáluk nincs keresztény kérdés, nincs szociális kérdés, nincs demokráciakérdés, nincs semmiféle probléma. Hova lenne a zsidó világhatalom, ha műkedvelő dilettánsok minden kérdést az utca porába hurcolhatnának, amíg végül a döntés a kontárok számszerű többségének válnék prédájává. Akkor ahány ember, annyi lenne a pártárnyalat és csak természetes, hogy ezek a pártok a nagyobb tömeg mozgósításának céljából a nem-zsidókkal szövetkeznének egymás ellen és elszórnák pénzüket a nem-zsidók megnyerése céljából. Ámde nincsenek zsidó forradalmak, hanem vannak zsidók *által* rendezett keresztény forradalmak. A zsidónak betetőzött faji világnézete van;

itt nincsenek repedések, nincsenek ellentmondások, amelyekbe a nem-zsidók emeltyűiket belefeszíthetnék és meghasonlást idézhetnének elő. És ez a faji világnézet nemcsak elmélet őnáluk, hanem valóság, mert a tiszta vérben kitenyésztett zsidó már a születésénél fogva nem képes másként cselekedni, mint ahogyan ezt a zsidó faj érdeke és az idegen faj elleni hadviselés logikája előírja. És mily olcsó ez a zsidó belső igazgatás, mily kevés tisztségviselőnek az idejét köti le. Mentesül a nagy tömeg is a közügyekbe való kontárkodás meddő munkájától, mert megbízik született tekintélyeiben; egész teljesítőképességét a pénzkereső pályán gyümölcsöztetheti. Nem a pénzbeli túlsúlynak függvénye a zsidó világhatalom, hanem a vérszilárdságnak és a faji világnézetnek függvénye, az előnyösebb feltételek mellett megvívott gazdasági versenynek.

Mi tehát a fajvédelem feladata? Első feladata: az egységes, következetes és betetőzött faji világnézet elméleti rendszerbe foglalása és a faji esztétika kidolgozása. Ez a tudósoknak és művészeknek a teendője. Második feladat: a *fajnemesítés.* Ez a faji világnézetre és faji esztétikára ébresztett közönség dolga. Harmadik feladat: *olyan közéleti intézmények megteremtése, amelyek a fajnemesítés eredményét rögzítik,* midőn a faji nemes jellegnek érvényesülési teret nyitnak, a nemtelent elnyomják. Ez az államférfiak dolga.

A legfontosabb a tiszta vérben kitenyésztett nemes jellegnek, mint valóságos természeti alapnak az előteremtése. Ehhez elsősorban embertani érzék, embertani ízlés szükséges. Mi nemesítünk búzát, lovat és birkát, de nem nemesítünk embert. Mert ha nemesi oklevelet adunk egy megtollasodott zsidónak, ezzel kigúnyoljuk a fajnemesítést. A lónemesítés terén már óvatosabbak vagyunk, nem érjük be azzal, hogy cifra szerszámot akasztunk egy lőcslábú gebe nyakába. Pedig az embernemesítés van olyan fontos. Ami a lónál a láb, az az embernél a koponya. De míg a ló ismeret terén sokra vittük, addig az embertan terén vakok vagyunk. Pedig ez sem boszorkányság, a természeti törvényszerűség itt is megvan a szerkezet és a teljesítőképesség között. Be lehet gyakorolni szemünket, hogy ha az emberre ránézünk, rögtön tisztában legyünk azzal az értékével, amelyet a fajiság ranglétráján elfoglalt helye szab meg. Nem szabad, hogy a címek és ruhák megtévesszenek. Ha visszanyerjük faji tisztánlátásunkat, akkor utálni fogjuk az idegen vért és idegen divatot. Akkor a házasulandó felek a faji tökélyt fogják keresni a másik nemben. Akkor elszaporodik a nemes jelleg és kivész az, amelyik a faji esztétika nívóját nem éri el. És ez a nívó mind feljebb fog emelkedni. Akkor az európai nők nem fognak hosszú derekat és kurta szoknyát viselni csak azért, hogy a zsidó asszonyok faji bélyegét mímeljék.

A hivatalos politika pedig mozdítsa elő a magas tenyészértékű párok családalapítását és boldogulását, elsősorban oly módon, hogy részükre a vitézi székek mintájára otthont és földtulajdont biztosít, ezekből a fajnemesítési telepekből mintaközségeket, mintagazdaságokat szervez, a férfiakat karhatalmi, határvédelmi és ellenforradalmi szolgálatra neveli, tehát jogot és hatalmat ad nekik a korcsok megfegyelmezésére. Viszont a kiválasztottak a legszigorúbb ellenőrzés alatt álljanak a magán- és családi életük, gazdálkodásuk, a gyermeknevelés és házasságkötés tekintetében. Aki méltatlan és aki fajrontó házasságot köt, az kiselejtezendő.

Ha mi versenylovat akarunk előállítani, akkor nem prédikálunk annak a lónak, hogy „siess kérlek szépen". Ha teherhúzó lóra van szükségünk, akkor hiába mondanók a könnyű lónak, hogy mozgassa meg azt a testsúlyánál sokszorta nagyobb terhet. Hanem céltudatos faji tenyésztéssel olyan típust teremtünk meg, amelyiknek ösztöne a gyors futás, vagy olyant, amelyik nagy testű és lépésben mozog. Emberi fajunk helyzetét a fajok versenyében, nemzeti birodalmunkat légüres térre építenők, ha nem állana módunkban olyan kitenyésztett és vérszilárd átörökítő képességű emberanyagot előállítani, amelyiket nem kell ösztökélni, amelyiket nem kell büntetni, amelyik nem mérlegel, hanem: amelyik vérében gyökerező ösztönösségénél fogva becsületes, bátor, fegyelmezett és hazafias. Amelyik nem képes becstelenségre, gyávaságra, lázongásra és árulásra, mint ahogy a macska nem rúg és a tehén nem harap.

A fajvédelem tehát az igazi, a *valós fejlődést* hozza el, amíg a liberalizmus, a szabad verseny csak *haladást* hoz. De haladást hová? Igen, haladunk, sőt rohanunk az elkorcsosulás, a judaizálás felé, tehát a magasabb szintről az alacsonyabb szintre.

A vezetőrétegből pedig valódi szuperelitet kell kitenyészteni és akkor a mi atomizált és bürokratikusan igazgatott társadalmunk ismét szilárd, élő szervezetet nyer, amelyben a tekintély nem puszta cím, hanem valós faji érték lesz, és a nagyközönség ezekben a tekintélyekben azt a faji eszményt fogja méltányolni, amely felé az egész faj fejlődése menetel.

Most még néhány szót a faji világnézetnek a kereszténységhez való viszonyáról. Mondják, hogy ez pogány világnézet. Ez *politikai* világnézet, márpedig a politika feladata fajunk, nemzetünk uralmát itt e földön biztosítani. Ettől függetlenül vallhat mindenki olyan hitet, űzhet olyan kultuszt, amely lelki üdvének leginkább javára válik.

El kell az egyháznak is ismernie, hogy a kereszténység, amely a világtörténelem egyik hatalmas fejezete, bizonyos környezethez, bizonyos embertípushoz fűződik. Ha pedig a cionisták a mostani ütemben folytatják, akkor 100 év múlva nem lesz élő keresztény ember a földön. Ha kikeresztelt vagy ki nem keresztelt zsidók házasság útján és házasságon kívül átkeresztezik az európai fehér fajt, akkor beáll egyszer az időpont, amikor a földgömböt csak mulattok és más színesbőrűek fogják lakni, de ezek a keresztény világnézetet a maga tisztaságában nem lesznek képesek fenntartani. A legkülönfélébb keresztény és nem keresztény népek háborúkat vívnak egymás ellen és fognak is vívni, mert a túlszaporodó és mostoha földrajzi helyre szorult népek holmi pacifista ábrándok kedvéért nem fogják az éhhalált választani. Ezekben a háborúkban, amióta jó erkölcsökről szó lehet, mindig az ellenségnek a megadásra kényszerítése volt a kötelesség. Ne essék tehát szó felebaráti szeretetről, nagylelkű megbocsátásról abban az egy háborúban, amelyben a zsidóság a másik hadviselő fél. Meg kell szűnnie a világ legnagyobb szemfényvesztésének, annak, hogy a cionizmus a békés és a jogegyenlőség védelmét élvező állampolgár álarcában kockázat nélkül vívhassa irtó hadjáratát a befogadó népek ellen. Meg kell szűnnie a világtörténelem legnagyobb ostobaságának is, amely abban áll, hogy az egyes keresztény államok kormányhatóságai a zsidóságot, amelyet a Talmud a mi legyilkolásunkra egyenesen kötelez s amelynek imádsága a fejünkre szórt szörnyű átkok sorozatából áll és amelyik a zsidó világállam polgárának vallja magát s amelynek mi az ő szavaik szerint csak rabszolgái vagyunk addig, ameddig egyáltalán élni engednek, szóval ezt a zsidóságot és ennek a zsidóságnak a hadműveletét teljes jogi védelemben részesítik és önvédelmünket megbénítják, mert mint mondják, békében nem szabad fegyvert használni. Márpedig a világháborúban a zsidó nemzet, mint ilyen hadviselő fél volt, az ellentáborban. A győztesek párizsi békeszövegező kongresszusán képviselői útján részt vett, külön tervezetet terjesztett elő és a kongresszus ezt a tervezetet fogadta el. Ámde a legyőzöttekkel kötött békeszerződéseket a zsidó nemzet nem írta alá! Ők nem kötöttek velünk békét, de mi sem ővelük!

Jürgen Graf, Thomas Kues és Carlo Mattogno:

A SOBIBÓR-HAZUGSÁG V. rész

8. FEJEZET. A SOBIBÓRI „GÁZKAMRÁK" A „SZEMTANÚVALLOMÁSOK" ÉS A „TÖRTÉNELMI KUTATÁSOK" FÉNYÉBEN

A perekben a revizionisták ellen, akik a zsidók második világháború alatti sorsának a hagyományos képét értékelő felülvizsgálat alá vetik, a bírák és államügyészek imamalom-szerűen ismétlik, hogy a holocaust „nyilvánvaló tény", és mint ilyen, „nem igényel további bizonyítást". Ezek a bírák és államügyészek „a történészek felismeréseire" valamint a Szövetségi Köztársaság igazságszolgáltatásának az „NS-tettesek" (nemzetiszocialista tettesek) ellen „szigorúan jogállami elvek szerint lefolytatott perek" ítéleteire hivatkoznak.

Azt, hogy hogyan áll a helyzet a „történészek felismerésével" és az NS-perekben hozott ítéletek objektív értékével, ezúttal a sobibóri tábor három fontos pontja alapján vizsgáljuk meg: 1) Az „első gázosítási épület" szerkezete; 2) A „gázkamrák" kapacitása; 3) Az „első sobibóri gázosítás" körülményei.

a) Az „első gázosítási épület" szerkezete

Franz Stangl, Sobibór – később Treblinkába áthelyezett – parancsnoka a „holocaust"-irodalom szerint nem csak a tábor építését ellenőrizte, de az első elgázosításokat is. 1971-ben a következőképpen írta le az „első gázosítási épületet":

„Ez téglaépület volt három, egyenként háromszor négy méter nagyságú helyiséggel."[1]

Szöges ellentétben ezzel, Sobibór állítólagos „gázmestere" Erich Bauer, 1965. október 6-án a Sobibór-pernél Hagenben a következőket mondta:

„Amikor *mi* [Sobibórba] *érkeztünk, a 3. tábor még nem volt egészen bekerítve.* […] *A gázkamra már megvolt, egy cementlábazaton álló faépület, körülbelül akkora, mint ez az ülésterem itt, de lényegesen alacsonyabb, olyan alacsony, mint egy normális lakás.*"[2]

Sobibór első parancsnoka és a „gázmester", aki szövetségi német bírák ítélete szerint számos gázosítást hajtott végre[3] tehát még abban az alapvető kérdésben sem egyeztek meg, hogy az első gázosítási épület Sobibórban téglából vagy fából épült! Hogyan oldja meg ezt a bonyolult kérdést a vezető Sobibór-szakértő, Julius Schelvis, aki ezeknek a kulcsfontosságú tanúknak egyikéről sem mondhat le? Könyvének 1988-ban megjelent, az egyik első holland kiadáson alapuló német fordításában Schelvis idézi Bauer fenti nyilatkozatát, azonban egy lábjegyzetben megjegyzi:

„A faépület dolgában Bauer tévedett. Ez szilárd kőház volt."[4]

Két oldallal tovább olvashatjuk:

„Néhány *hónap múlva kiderült, hogy a gázkamrákat mind Belzecben mind Sobibórban ki kell cserélni. A fából készült falakat és a tetőt az áldozatok izzadsága, urinja és ürüléke nagyon erősen megtámadták.*"[5]

Tehát Bauer mégsem tévedett – a gázkamrák tényleg fából voltak! A *Vernietigingskamp Sobibor* 2008-ban megjelent revideált holland kiadásában ugyancsak megemlíti Bauer 1965. október 6-i kijelentését, de a lábjegyzet nélkül, amelyben Bauernek a tévedéséről van szó, és a gázkamráknak a fából készült falak elhasználódása által szükségessé vált cseréje itt is felmerül (123. oldal). Ha hitelt adunk ennek az ábrázolásnak, akkor Stanglnak hazudnia vagy önmagát ámítania kellett – de ebben az esetben milyen értéket tulajdoníthatunk tanúvallomása többi részének? Ha ezzel szemben „tévedett", mint azt Schelvis 1998-ban egy lábjegyzetben állította, milyen bizonyító értéke lehet ezen ember egyéb vallomásainak, akit Schelvis a gázkamrákról szóló fejezetében tizenegyszer idéz forrásként?

b) A „gázkamrák" kapacitása

Eugen Kogon, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl és mások égisze alatt 1983-ban megjelent egy gyűjteményes kötet: *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*[6] (Nemzetiszocialista tömeggyilkosságok mérges gáz révén) amely azóta a „holocaust"-irodalom klasszikusának számít. A fülszövegben a kiadók azok ellen mennydörögnek, *„akik azon fáradoznak, hogy a nemzetiszocialista rendszert felmentsék a bűn alól"*, vagy *„az eddig ismeretlen mértékű tömeggyilkosságot egyáltalán tagadják"*, de óvakodnak attól, hogy szerzőket vagy címeket nevezzenek meg. Ahhoz, hogy az ilyen irányzatokat eredményesen leküzdjék és azoknak gátat lehessen vetni, *„az egész történelmi igazságot egyszer és mindenkorra megcáfolhatatlanul meg kell állapítani"*.

Tekintve ezt a becsvágyó célkitűzést, az ember tulajdonképpen feltételezhetné, hogy az egyes tanulmányok szerzői állításaikban fokozott óvatosságot tanúsítanak, de ez semmiképpen nem az eset. „A sobibóri megsemmisítő tábor létesítése" című fejezetrészben ugyanis ezt olvashatjuk:

„Az első sobibóri gázkamrák egy beton-alapozású szilárd téglaépületben voltak a tábor északnyugati részében. Belül három 4 x 4 méteres nagy gázkamra volt, egyenként 150–200 ember befogadóképességgel" (158. oldal).

Eszerint minden kamrában négyzetméterenként legalább kilenc, sőt, több mint tizenkét embert lehetett összepréselni. Az első szám elméletileg talán még lehetséges volt, az utóbbi már nem. Tizenhét oldallal később Kurt Bolender SS-törzsőrmester egy kihallgatásnál a következőt mondta jegyzőkönyvbe:

„Becslésem *szerint mintegy 40 vagy 50 személy fért egy gázkamrába"* (175. oldal).

Ha ez így volt, mire alapozták akkor az előzőleg említett 150–200 személy befogadóképességet gázkamránként?

További tizenegy oldallal később a következő kijelentésre bukkanunk:

„Az új [vagyis az 1942 szeptemberében kibővített] *épületben hat gázkamra volt, három-három mindkét oldalon, hasonló elrendezésben, mint Belzecben és Treblinkán, ahol a gázkamrák bejáratai egy középfolyosóról ágaztak el. Az új helyiségek itt sem voltak nagyobbak, mint a régiek, azaz 4 x 4 m. De a gázosítási kapacitást 1200 vagy 1300 emberre emelték"* (186. oldal).

Eszerint állítólag lehetséges volt egy gázkamrában négyzetméterenként több mint 13 embert elhelyezni! A képtelen állításra forrást nem adnak meg.

A gyűjteményes kötet kiadói bizonygatják, hogy a három táborban (Belzec, Sobibór és Treblinka) legalább másfél millió embert gyilkoltak volna meg (192. oldal), de nem jut eszükbe, hogy az egykori táborok területén egy törvényszéki vizsgálatot követeljenek, hogy ennek a gigantikus mészárlásnak a nyomait megkeressék. Ezekről a „történelemkutatókról" a dokumentumok kezelését illetően jellemző képet ad egyebek között azon állításuk, hogy Himmler 1943. július 5-én elrendelte, hogy *„a sobibóri megsemmisítő tábort koncentrációs táborrá alakítsák át"*, holott Himmler Sobibórt említett utasításában nem mint „megsemmisítő tábort" hanem mint „átmenő tábort" jelöli meg[7]. De ez még nem elég: Kogon, Langbein, Rückerl és társai magukat a tanúvallomásokat is „helyesbítik", amint azt a gázkamrák befogadóképességének a példáján láthattuk: bár az egyetlen ebben az összefüggésben idézett tanú, Kurt Bolander ezt „40–50 személyben" adta meg, két helyen ennek a kapacitásnak a többszörösét állítják, anélkül, hogy ezt az állítást tanúvallomásokkal alátámasztanák! Azt, hogy ez a gyűjteményes kötet *„az egész történelmi igazságot egyszer és mindenkorra megcáfolhatatlanul megállapítaná"*, amint azt a fülszöveg nagyszájúan megígéri, csak nagyon egyszerű lelkek hihetik.

c) Az „első gázosítás" Sobibórban

Sobibór parancsnoka, Franz Stangl szerint az első gázosítás Sobibórban a következőképpen zajlott le:

„Egy délután felkeresett Wirth segítője, Oberhauser: menjek a gázkamrához. Amikor odaértem, Wirth az épület előtt állt; homlokáról törölte az izzadságot, és habzott [a dühtől]. *Michel később elmondta nekem, hogy Wirth hirtelen bukkant fel ott, megnézte a gázkamrát, amelyen még mindig dolgoztak, és azt mondta: ‚Jó, próbáljuk ki mindjárt ezzel a huszonöt munkazsidóval; hajtsátok be őket.' Felmasíroztatták a huszonöt zsidót, egyszerűen betuszkolták és elgázosították őket. Michel azt mondta: Wirth úgy viselkedett, mint egy őrült, és korbáccsal csépelte saját alattvalóit, hogy gyorsabban szaladjanak. Aztán elsápadt, mert az ajtók nem működtek rendesen."*[8]

1969-ben Stangl a következő adatokat szolgáltatta az első gázosítás áldozatainak az eltemetéséhez:

„Azt hiszem, a hullákat a téglaépület közelében temették el. Egy előkészített gödör nem volt ott. Biztonsággal mondhatom, hogy a hullák nem voltak meztelenek, hanem ruhában lettek eltemetve."[9]

Egy másik „tettes", a korábbi SS-szakaszvezető Erich Fuchs, egészen másként tartotta meg az „első sobibóri elgázosítást" emlékezetében:

„Ehhez [azaz a gázosító motor felszereléséhez] *csatlakozva egy próbagázosítást hajtottak végre. Úgy emlékszem, hogy 30–40 nőt gázosítottak el egy gázkamrában. A zsidónőknek a gázkamra közelében a szabadban (erdős terepen) egy tető alatt le kellett vetkőzniük, és az SS tagjai valamint ukrán segéderők a gázkamrába hajtották őket.*"[10]

Amíg a Stangl által említett „huszonöt munkazsidó", akik az első gázosítás áldozatai lettek, egy építő különítményhez tartoztak és így mindenesetre férfiak voltak, Fuchs 30 vagy 40 *női* áldozatról beszél. Stangl szerint a munkazsidókat felöltözve gázosították el (mert amikor eltemették őket, még mindig ruhában voltak), Fuchs szerint a zsidónőknek le kellett vetkőzniük. Stangl leírása szerint a gázosítási akciót Belzec, Sobibór és Treblinka felügyelője, Christian Wirth rendelte el és ellenőrizte, akitől indulatos természete miatt az alattvalói nagyon féltek, és akit ők „a vad Christiannak" neveztek; míg Fuchs semmit nem tudott Wirth jelenlétéről az első gázosításnál, ámbár – tekintve a Stangl által leírt szokatlan körülményeket („Wirth korbáccsal csépelte saját alattvalóit, hogy gyorsabban szaladjanak") – jelenléte bizonyosan kitörölhetetlenül megmaradt volna emlékezetében.

Mivel Stangl és Fuchs teljesen ellentmondanak egymásnak az első gázosítás leírásánál, kettejük közül legalább az egyiknek ki kellett találnia mondanivalóját. Tegyük fel, hogy ez Stangl volt, – mennyire hitelt érdemlő akkor a többi tanúvallomása Sobibór első parancsnokának, akinek a nyilatkozataira Gitta Sereny híres könyvének (*Am Abgrund*[11] *– Pusztulás mellett) a* nagy része alapul? Ha ellenben Stangl az igazat mondta, akkor Fuchs-nak kellett szabadjára engednie képzelőerejét – és ebben az esetben mennyire hitelt érdemlők ennek a kulcsfontosságú tanúnak az egyéb állításai, amelyeknek a történelemtudomány többek között azt a felismerést köszönhetné, hogy a németek Sobibórban, nem úgy, mint Belzecben és Treblinkán, a (műszakilag lehetetlen) dízelmotort, hanem a (műszakilag lehetséges) benzinmotort használták a tömeggyilkosság fegyvereként[12]?

Valóban bámulatos információt közöl az „első sobibóri gázosításról" egy további „tettes", Heinrich Barbl:

„Az első erre [az elgázosításra] *kijelölt nőkkel együtt, akiket egy autóbusszal hoztak ide, vöröskeresztes nővérek is jöttek. Ők segítettek a levetkőzésnél."*[13]

A német vöröskeresztes nővérek közreműködése a Sobibór-holocaustnál eddig, úgy tűnik, elkerülte a múlttal birkózók figyelmét. Csak remélhetjük, hogy ez a mi utalásunk a helyes útra téríti őket, hogy a szükséges gyász- és bűnbánati munkát végre ebben az alapvető pontban is teljesíteni lehessen! – Barbl éppen idézett közlését különben a Schelvis-könyv legújabb holland nyelvű kiadásából vettük át; a tíz évvel korábban megjelent német változatban ez az idézet valami okból hiányzik.

Az, hogy a nyugatnémet igazságszolgáltatás milyen eszközökkel vett rá egykori SS-katonákat, mint Stangl, Fuchs és Barbl, a groteszk tanúvallomásaik megtételére, a következő fejezetünk tárgya lesz, amelyben megvizsgáljuk a külső feltételeket, amelyek között a Sobibór-perek (és a „megsemmisítő táborok" egykori személyzete elleni összes többi eljárás) az NSZK-ban lefolytak.

(Folytatjuk)

Ford: *Bruckner Zoltán*

[1] G. Sereny, Into that Darkness, Vintage Books, New York 1983, 100. oldal.
[2] Julius Schelvis, Vernichtungslager Sobibor, Metropol Verlag, Berlin 1998, 119. oldal..
[3] Közelebbit erről a következő fejezetben.
[4] Mint a 2. lábjegyzet, 120. oldal, 285. lábjegyzet.
[5] Ugyanott, 122. oldal.
[6] Eugen Kogon, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl, u. a. (kiadók), Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas, S. Fischer Verlag, Frankfurt am Main 1983.
[7] Lásd a 2. fejezetet.
[8] Gitta Sereny, Into that Darkness, a.a.O., 113-114.
[9] Julius Schelvis, Vernichtungslager Sobibor, a.a.O., 119. oldal.
[10] E. Kogon, H. Langbein, A Rückerl, u. a. (kiadók), Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas, a.a.O., 158. oldal.
[11] G. Sereny, Into That Darmness (lásd az 1. lábjegyzetet) c. könyvének német változata.
[12] „Egy nehéz orosz benzínmotorról volt szó (feltehetőleg egy harckocsi vagy egy vontató motorja), legalább 200 lóerős (V-motor, 8-hengeres, vízhűtéses)." Erich Fuchs, idézve E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl u. a. (kiadók), Nazionalsozialistische Massentötungen mit Giftgas, a.a.O., 158. oldal.
[13] J. Schelvis, Vernietigingskamp Sobibor, a.a.O., 120. oldal.

Kiss Sándor:

A TURÁNI ÁTOK NEM TURÁNI…

Ma már túl vagyunk azon, hogy bizonyítani kellene a zsidó élősdiség ártalmasságát. Ráérünk tehát átvizsgálni azokat a jelszavakat, amiket fajvédelmi oldalon szeretnek gyakorta használni. Hiszékeny fajtáknak erős a hajlandósága, hogy szép hangzású jelszavakat elkapdosson és messzemenő következtetéseket vonjon le a legüresebb szóvirágokból. Legutóbbi értekezésemben kimutattam, milyen nevetséges a fajvédelmi oldalon folyton jajveszékelni a tekintélytisztelet hanyatlása miatt, amikor a régi tekintélyeknek a zsidóparazitizmus veszi a legtöbb hasznát, az újakat pedig ugyanaz a parazitizmus tenyészti a maga használatára.

Ilyen fonákul állunk a *turáni átok* fogalmával is. Fajvédelmi oldalon emlegetik legtöbbet, holott éppen innen kellene harcolni ellene, mint az egyik legkártékonyabb hazugság ellen. *Turáni átoknak* nevezik a *magyar nemzetnek* azt a szerencsétlen tulajdonságát, hogy folytonos pártoskodásban emészti föl az erejét, és nem tud megegyezésre jutni a legtöbb életbevágó kérdésben. Ha ezt a viszálykodó hajlamot általában a *magyar nemzetnek* rónák föl bűnül, nem volna benne semmi tárgyi tévedés: mert a magyar nemzet története csakugyan végeszakadatlan sorozata az engesztelhetetlen pártvillongásoknak. Ámde a magyar nemzet nem egy a *magyar fajjal,* s ezért nem lehet mindent a magyar faj nyakába varrni, amiben az egész nemzet hibázik. Magyar nemzet a magyar állampolgárok összessége, vallási, nyelvi és faji különbség nélkül, mindazok együttvéve, akik a magyar állam törvényeinek vannak alávetve s élvezik mindazon jogokat, teljesítik mindazon kötelességeket, amelyeket Magyarország törvényei a magyar állampolgárokra nézve megállapítanak. Eszerint a magyar nemzet politikai fogalom s nem téveszthető össze a magyar fajjal, ami viszont szociológiai, vagy ha úgy tetszik, fajbiológiai fogalom. A magyar faj még csak nem is egy része a magyar nemzetnek, mert a politikai határokon túl milliószámra élnek magyar fajvéreink, akik a magyar nemzetnek nem tagjai, és ez nemcsak a trianoni békediktátum óta van így, hanem már azelőtt is így volt. Ma már eljutottunk a természettudományi éleslátásnak ahhoz a fokához, ahol két ilyen különböző fogalmat nem szokás összecserélni, még tetszetős önámítás céljából sem. Éppen ezen az alapon kell visszautasítanunk azt a tévedést is, ami a *turáni átoknak* elkeresztelt közéleti pártoskodást magyar faji bűnnek igyekszik föltüntetni.

Nincsen *turáni átok*, legalább olyan értelemben nincs, hogy a magyar faj pártoskodó, széthúzó volna már veleszületett fajiságánál fogva. A fajmagyar hiszékeny, türelmes, engedelmes, békülékeny és egyezkedő természetű. Mind olyan erények vagy bűnök, amik kizárják a pártoskodást. A pártoskodást el sem lehet képzelni makacsság, gőg, önfejűség, engedetlenség, hajthatatlanság, erőszakosság, bosszúállás és gyűlölködés nélkül. Márpedig ezek a lelki tulajdonságok egytől-egyig hiányoznak a fajmagyarságból. A fajmagyarság birkatürelme, engesztelhető természete, mindent elfelejtő és megbocsátó akaratgyöngesége nemcsak világszerte közismert faji vonás, hanem napjaink történelmének is bármikor bizonyítható tanulsága. A magyar fajnál kormányozhatóbb, vezethetőbb és befolyásolhatóbb faj alig van a világon. Éppen ezért kétségkívül a leginkább eszményi államalkotó tényező. A magyar csendőrnek, rendőrnek, postásnak, vasutasnak, katonának, hivatalnoknak és tisztviselőnek nincs párja a földkerekségen, mert türelmes, fegyelmezett, engedelmes, hű és önfeláldozó. Az a faj nem lehet pártoskodó, amely oly könnyen tud felejteni, amely olyan föltétlenül tud megbocsátani, mint a magyar. A tekintély, a felsőség és a parancs előtt senki sem tud olyan készségesen fejet hajtani, mint az igazi magyar.

Ne sajnáljunk egy kissé körültekinteni a közélet azon területein, ahol kizárólag magyarokat látunk együttműködni. Lássunk egy vidéki szövetkezetet, gazdakört, gazdaegyletet, falusi képviselőtestületet vagy egyházi közgyűlést. Ha találunk is imitt-amott a dolog természetes rendje szerint bírálgató ellenzéket, de nyomát sem leljük annak az engesztelhetetlen pártgyűlölségnek, amit megszoktunk az országgyűlésben. Megy minden a maga természetes rendje szerint, kilengések, villongások nélkül egyenletesen. Sehol sem találunk „leszögezett álláspontot", visszavonhatatlanul kimondott utolsó szót", „fölégetett hidat", „fölborult helyzetet" és „kitört válságot". Ha a magyar faj kimondottan viszálykodó faj volna, s ha a turáni átok annyira turáni volna, mint ahogy hirdetik, akkor a pártoskodásnak ott kellene a legtüzesebben dühöngeni, ahol csupa magyarok működnek együtt és íme éppen ott hiányzik teljesen. Figyelemreméltó mozzanat, hogy ahol fölborul a helyzet, kitör egy válság, kimondják az utolsó szót, fölégetik a hidat, csak szét kell néznünk, *nyomban megtaláljuk az idegen vérű mágnást, a megvásárolt lelkű zsidócsahost, vagy végül, de nem utoljára a zsidót.* A legbékésebb közgyűlésen, testületben vagy egyesületben, ahol azelőtt a viszálykodásnak hírét sem hallották, nyomban felüti a fejét a pártoskodás és az egyenetlenség, mihelyt bevonul az idegen érdek, az idegen világfelfogás, akár zsidó, akár valamely zsidócsahos alakjában. Aki azt tapasztalja, hogy az általa ismert színmagyar szövetkezetben, egyesületben vagy közgyűlésen engesztelhetetlen viszálykodás dúl, vizsgálja meg tüzetesen, kik állanak a pártok élén, azonnal rá fog ismerni, hogy vagy az egyik, vagy a másik, vagy mind a két pártban olyan idegen vérű vezető, szellemi irányító tevékenykedik, akinek a gondolkodása vagy az érdeke sehogy sem akar megegyezni a nagy többségével, aki véralkatánál fogva nem tud fejet hajtani a többségnek, vagy nem tud engedni a józan kisebbségnek.

Még becsesebb tanulságokra bukkanunk, ha ott keressük azokat, ahol soha sincs szünete a pártos huzavonáknak: az országos politikában. Amióta a magyar parlament életformái kiforrottak, amióta a célkitűzések és programok kialakultak, tehát mintegy harminc éve az országos politikában állandó jelenség a válság. „A válság ismét kitört", „a feszültség tetőpontra hágott", „X vagy Y párt leszögezte a maga álláspontját", „N.N. gróf kijelentette, hogy egy jottányit sem hajlandó engedni elveiből", „Z. gróf elment az engedékenység legvégső határáig", „a mi pártunk fölégette a hidat a háta mögött", „nem vagyunk hajlandók tovább alkudozni", „nincs helye a további egyezkedésnek", „lesz ami lesz, mi a magunk álláspontjából nem engedünk" … stb. *egytől egyig jellegzetes magyar parlamenti szakkifejezések, amelyeknek mását sehol a világon nem lehet találni, de legkevésbé a türelmes és hamar megalkuvó magyar nép körében.* Azok az ellenfelek, akik közéleti kérdésekben közjogi és politikai tárgyalásoknál ilyen kifejezéseket szögeznek egymás mellének, nem lehetnek egy fajhoz, a magyar fajhoz tartozó fajvérek. Akármilyen történeti neveket viseljenek is. Legkülönösebb a dologban, hogy azok a parlamenti vezérférfiak, akik ezeket a szakkifejezéseket forgalomba hozták, a saját nézőpontjukból egytől-egyig igazat mondanak, amikor ezekben a szólásokban sűrítik magatartásuk irányelveit. *Igenis ők nem mehetnek tovább, ők már nem engedhetnek, ők már elmentek az engedékenység legvégső határáig stb. stb., mert már mindegyik elment addig és leszögezte az álláspontját oda, ahová az ő szláv, német, oláh, spanyol, zsidó, vagy mit tudom én milyen korcsvére irányította.* A vér minden és annak a választó vonalait senki sem lépheti túl. Ki tudná megmondani, hogy melyik politikusnak a meggyőződését milyen fajtájú korcseredet határozza meg? Annyi bizonyos, el is hihetjük nekik, hogy mindegyik elment az engedékenység legvégső határáig. Ámde milyen természeti törvény az, hogy a fajvéreknek össze kell tartaniuk és össze is tartanak mindig, *kivétel nélkül mindaddig, amíg tisztavérűek,* éppen olyan legyőzhetetlen természeti törvény az is, hogy az idegen vérek nem tudnak összetartani, nem tudnak egyetérteni, *mert ezeknek nem lehet,* még ha akarnának sem. E biológiai kényszerűségből kellett szétomlania Ausztriának és ezért fog atomjaira bomlani Magyarország is, ha idejében nem gondoskodunk arról, *hogy ennek az országnak a sorsát az a fajta kormányozza, amely szociológiai értelemben egységes faj és éppen ezért államalkotó tényező.* Nincs más megoldás, mint valahogyan kirekeszteni a közéleti tevékenységből mindazokat a tényezőket, akik idegen vérük összeférhetetlen ösztöneivel nyakunkra hozták a turáni átok nevű gyalázatot.

Be kell ismernünk, hogy hazánk általános (nem faji) kultúrájának, gazdasági életének kiépítésében a szerencsésen beolvadt idegeneknek jótékony szerepük volt. Politikai és társadalmi mozgalmakban is, ha véletlenségből igazi magyar ügyeket karolnak föl, mint jelenleg a fajvédelmi irányzat, szívós árja kitartásukkal kétségtelenül hasznot hajtanak. De az is bizonyos, hogy Magyarország közéletében '67 óta, amióta nem felsőbb parancs szabott törvényt, az idegen vérűek vagy korcsok tülekedtek egymással engesztelhetetlenül, az egymást megnemértésnek, az egymást legázolásnak végzetes ösztönével a vérükben. Mivelhogy a viszálykodó idegenek mind *„magyarok"* voltak, a pártoskodás tipikusan magyar jelenséggé vált, holott tipikusan idegen volt. A tudatlanság vagy a rosszakarat így adott ennek a nemzetbomlasztó bűnnek *turáni átok* nevet, így vált ez a magyar faj erkölcsi bélyegévé, noha annak van hozzá a legkevesebb köze.

Szent igaz, hogy a pártoskodásban a magyar fajnak is van annyi része, hogy a tülekedő pártok közlegényei többnyire a magyarságból kerültek ki, de ez éppen a magyar fajnak azon erényéből vagy bűnéből magyarázható, hogy rendkívül hiszékeny, befolyásolható és vezethető. Ha valamelyik gróf úr vagy zsidócsahos összetoborozta a maga pártját, a háta mögé sorakozott és a zsidó sajtó által szakadatlanul uszított együgyű tömeg követte a vezérét minden igazságtalanságon, erőszakosságon és garázdaságon keresztül, mert a magyar mindig szentírásnak tartja azt, amit a hozzá legközelebb álló tekintély kijelent.

Korunk történetének tanulságai mind azt bizonyítják, hogy a turáni átok nem turáni, hanem idegen bűn, de még inkább bizonyítja ezt nemzetünk ezeréves története. Hazánk történetébe a pártoskodás akkor vonult be legelőször, amikor a legelső *idegen vendégek* befészkelték magukat: Szent István idejében. Azontúl a pártoskodásnak valóban többé nincs szünete: *de mindig* – kivétel nélkül mindig – *az idegenek jelenléte éleszti.* Ezeknek a be nem olvadó idegeneknek az érdeke, gondolkodásmódja, világfelfogása mindig olyan éket erőszakol bele a magyar közéletbe, ami az egyetértésre jutást örökké megakadályozza. Fölösleges példákat idéznem, senki sem tud egyetlen olyan esetet sem említeni a magyar pártoskodás történetéből, ahol az idegen akaratnak a döntő befolyását akárki az első pillanatban ki ne mutathatná. Az ifjabb királyság intézményével kapcsolatos pártoskodások, az utolsó Árpádok idejéből ismeretes polgárháborúk, az Anjou- és más vegyesházbeli királyok idejét jellemző lázongások, a Hunyadiak ellen fondorkodó cselszövések, a Jagellók idejét kitöltő garázdaságok, a négyszáz éves Habsburg-uralom alatt tapasztalt temérdek árulás és nemzettagadás, ami annyi viszálynak volt kútforrása, mind az idegenből származott és soha be nem olvadt mágnások számlájára írandó. Azt pedig már senkinek sem szükséges bizonyítani, hogy a minden többinél idegenebb, sőt ellenségesebb zsidóérdek, zsidó gondolkodás és zsidó világfelfogás milyen mélyreható és örökké kiegyenlíthetetlen viszályoknak lett kútforrása a magyar közéletben.

Egy szó annyi mint száz, a turáni átok nem turáni, tehát többé ne legyen róla említés.[1]

A TURÁNI ÁTOK NEM TURÁNI… 2.

A főszerkesztő úrnak legutóbbi cikkemhez fűzött megjegyzése és néhány fölszólalás arra késztetnek, hogy még egyszer visszatérjek a című1 írott tárgyhoz.

A kifogások veleje abban sűríthető, hogy most nem volt időszerű hozzányúlni ▶

[1] *A Cél főszerkesztőjének megjegyzése.* Nekem legnehezebb a kérdéshez hozzászólnom, hiszen én nem mondhatom magam fajmagyarnak, bármennyire magyar vagyok is. Kiss Sándor cikkét „A Célnak" még akkor is közölnie kellene, ha csupa merő tévedés volna is, olyan nagyok az ő érdemei a zsidókérdés lényegének tisztázása és a nemzet ébresztése körül. Csak egy kérdést vetek fel vele szemben: Az a Péter és Pál, akikről Arany János „A fülemülét" írta, vajon fajmagyarok voltak-e?

A. Gy.

▶ ehhez a kérdéshez, mert sokakat, lelkes magyarokat, akik talán idegen származásúak, elkedvetleníthet az a megállapítás, hogy nálunk mindig az idegenek szították a széthúzást, s így a turáni átok az ő rovásukra írandó.

Van a modern gyakorlati lélektannak egy fontos tanítása, amit fölötte ajánlatos figyelembe vennie mindenkinek, aki társadalomtudományi kérdésekkel foglalkozik: *Minden kimondott állítás, még ha nem hiszünk is benne eleinte, annál inkább szilárdul meggyőződésünkké, minél többször mondottuk ki. Más részről minden állítás, amelynek valóságában hiszünk, ellenállhatatlan erővel törekszik megvalósulni, még akkor is, ha az állítás pillanatnyilag valótlanságot fejez ki, föltéve, hogy a megvalósulásban szerepe van a lelki erőknek.* Ezek a lélektani igazságok egyformán érvényesek akár az egyéni életre, akár a tömegek életére alkalmazva. Pl. ha egy nő sokszor elmondja, kezdetben puszta affektáltságból, hogy a konyhai foglalatosság beteggé teszi, idővel ez meggyőződésévé válik annyira, hogy bizonyos idő múlva ez a munkakör csakugyan kibírhatatlan számára. Ha sokszor elmondjuk magunkról, talán csak fonák dicsekvésképpen, hogy mindig peches emberek vagyunk, idővel *ezt* el is hisszük, és kikerülhetetlenül azzá is válunk. Aki azt hirdeti magáról, hogy ő mindenbe bele mer fogni s neki minden sikerül, akármibe kezd, az már ezzel félig-meddig biztosította a sikert. Ezen a törvényen alapul az emberek mélyen gyökerező, felekezeti jellegű vallásos hitének a nevelése. Az emberek nem születnek katolikus, református vagy evangélikus hitűeknek, hanem azzá lesznek a folyton ismételt vallásos tantételek révén. Ugyanígy, ha a tömegnek valamit szüntelenül ismételünk, utoljára hinni fog benne, s mikor már hisz valamit, annak megvalósulását nem lehet többé visszatartani. Így szokás a tömegeket beleuszítani a háborúba, a forradalomba, a sztrájkba vagy amibe jólesik, csak az a fontos, hogy a célkitűző állítás elég sokszor legyen ismételve. Minden kijelentés, amit sokszor ismételtünk vagy hallottunk, törekszik hitté válni, s midőn már azzá vált, szabályozza cselekedeteinket. Az itt mondottakból következik egy értékes gyakorlati tanács. *Semmit se ismételjünk magunk előtt és ne hirdessünk mások előtt, aminek a megvalósulása akár ránk, akár másokra nem kívánatos.* Ezzel elérkeztünk a mostani témánkhoz: ne hirdessük folyton, hogy a széthúzás és pártoskodás fajunk kikerülhetetlen végzete, hogy az turáni átok, mert utoljára mindenki hinni fog benne, még akkor is, ha nem igaz. És végezetül kiirthatatlanul gyökeret ver ez a nemzeti betegség. Azon nincs mit csodálkozni, ha a zsidó sajtó újból és újból ezt a veszedelmes hitet tölti belénk; ők tudják mit csinálnak: rombolni akarnak vele. De a fajvédőknek még akkor sem lenne szabad ezt hirdetniük, ha igaz volna, annál kevésbé, amikor nem is igaz.

A turáni átok nevű közmondásos hazugságnak egy sereg káros következménye van. Az utolsó emberöltő minden politikai pártoskodása, társadalmi széthúzása és országvesztő garázdasága ezzel a jeligével nyert igazolást. Minél erőszakosabb és megátalkodottabb fajtagadó volt pl. egy vezérpolitikus, annál inkább számíthatott az elismerő jelzőre: ez aztán az igazi nyakas karakán magyar, aki egy jottányit sem enged elveiből. A közvélemény sohasem azt mérlegelte, hogy mennyiben válik javára a magyar fajnak az az elv, ami mellett egy garázda politikus kitart, hanem csak azt várta el, hogy egyénileg leszögezett álláspontja mellett kitartson, abból egy jottányit se engedjen, még ha az ország belepusztul is a pártoskodásba, mert csak akkor ismerik el róla, hogy igazi szilárd meggyőződésű, nyakas magyar. Az országpusztító nyakasságnak nem kellett attól tartania, hogy a pártos dulakodásokért a komoly bírálók megbélyegzik, mert a fölmentés állandóan ott lebegett a levegőben: hja! a pártoskodásért éppen nem lehet megbélyegezni, mert az magyar faji végzet, turáni átok. A zsidó sajtó közreműködésével a turáni átok jeligéje alatt egy sajátságos államférfiúi típus nyert népszerűséget a magyar közéletben: a gróf Andrásssy Gyulák, a Károlyi Mihályok, a Justh Gyulák, a Kállay Tiborok és gróf Bethlen Istvánok típusa, akiknek az a közös jellemvonásuk, hogy mint nyakas, hajthatatlan magyarok, akik egyéni nézetükből soha egy jottányit sem engednek, tekintet nélkül arra, hogy az egyéni nézet milyen viszonyban van a magyar faj érdekével. A megértő, belátó, sok mindennel számot vető államférfit a mai közfelfogás már nem is fogadná el igazi magyarnak. Mert az ilyennek a viselkedését nem lehetne összefüggésbe hozni a turáni átokkal. Ellenben, ha akad egy furcsa ember, többnyire politikus mágnás, akinek minden második őse vegyesen német, spanyol, francia, angol, olasz, lengyel, cseh származású és ezen sokszoros korcs eredet folytán képtelen megérteni a magyar tömegek lelkéből fakadó közóhajt, könnyen válhatik a magyar fajiság eszményi képviselőjévé, ha saját egyéni álláspontja mellett, aminek semmi köze a magyar tömegek érdekeihez, éveken keresztül makacsul kitart, mert ez a magaviselete megszerzi neki a nyakas, hajthatatlan fajmagyar jelzőt, mert a pártoskodást mindenki a turáni átokból magyarázza. Valóban nehéz e kérdésben visszatartani a nevetést, mert önkéntelenül eszébe jut az embernek a fény és sötétség tréfája.

Azt hiszem, nem kell több bizonyíték annak igazolására, hogy mennyire kártékony a turáni átok hazugsága s ezzel azt is igazoltam, mennyire időszerű volt már egyszer kiirtására vállalkozni. Egyrészt pártoskodásra, széthúzásra ösztönöz olyanokat is, akiknek semmi hajlamuk sincs rá vérségünk szerint, másrészt fölmentést, sőt igazolást szolgáltat azoknak, akik idegen vérségük unszolására folytonos pártoskodást és széthúzást gerjesztenek.

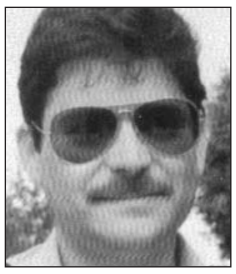
Feltehető a kérdés, vajon függetlenül attól, hogy a turáni átok káros, vagy hasznos, nincs-e benne némi igazság? Már a múltkori értekezésemben bebizonyítottam, hogy ez színtiszta valótlanság. A pártoskodás, a széthúzás nemcsak hogy nem turáni átok, hanem tipikusan idegen bűn, amelynek állandósulására az adott okot, *hogy a magyar közéletben századok óta vezérszerepet viseltek olyan idegenek, többnyire főnemesek, akik még nem olvadtak bele a magyarságba vagy pedig már teljesen elfajzottak attól.* Ezek a magyarság baját sohasem értették, a magyarság érdekeivel nem törődtek, hanem önző és idegen célkitűzéseikkel állandósították az elkeseredést, az elégedetlenséget és az ebből fakadó pártoskodást. Nincsen a természetben olyan állatfaj, vagy olyan népfaj, amely természeténél fogva széthúzó, pártoskodó vagy önpusztító volna. A természet nem dolgozik önmaga ellen, nem azért hozta létre a fajokat, hogy mindjárt kipusztításukról is gondoskodjék azáltal, hogy vérükbe oltja a pártoskodást, az összeférhetetlenséget, a belső háborút. Minden tisztavérű faj békés, egyetértő, összetartó, amíg fajtisztaságát megőrzi. Ilyen a magyar is, és hogy mennyire ilyen, arra meggyőző bizonyítékokat soroltam föl a múltkor, amiket nem szükséges megismételnem. Aki erről meg akar győződni, menjen ki vidékre a fajmagyarok közé, ott megtalálhatja az igazolást. Ahol ellenben pártoskodás, széthúzás, megnemértés uralkodik, ott idegen tényezőknek kell nyíltan vagy titokban dolgozniuk, s ez így volt a múltban 900 éve, és így van a jelenben is.

Vajon miről lehet fölismerni ezeket a pártoskodást szító idegeneket? *Hát éppen arról, hogy elégedetlenséget, elkeseredést, pártoskodást szítanak.* Aki a magyar faj lelkét megérti, a magyarság baját megérzi, ehhez a fajhoz húz ösztönösen, ellenállhatatlanul, erényeit becsüli, érdekeit védelmezi, érte önzetlen áldozatokra kész: az bizonyára magyar, még ha idegen neve is van, mert hisz éppen ezek a tulajdonságok hozzák meg a fajhoz tartozást. Ilyen kevert fajtánál, mint a magyar, sem a név, sem a haj színe, a koponya alkata, a vallás nem határozhatja meg a fajvéri köteléket, amikor szociális fajról beszélünk. Sőt, ha elfogadjuk a biológusoknak azt a tanítását, hogy a lelket is a vérség határozza meg, az ilyeneket még vér szerint is hozzánk tartozónak kell tekinteni, mert ha nem azok volnának, a másik csoportban találnánk őket tevékenykedni. Mert sajnos, Magyarországon elég népes az a másik csoport is, amely magában foglalja az örökké fenekedő korcsokat, az elkeseredést, elégedetlenséget élesztő, az igazságtalanságokban, a nemzet megtagadásában gyönyörködő idegeneket, akik a legkülönbözőbb pártállásokban működve abban valamenynyien megegyeznek, hogy a magyar nyomorúság tengerében örökké másoknak, az *idegenek a baja miatt fáj a fejük.* A magyarokkal sohasem éreznek érzelmi közösséget. Mindig belátók és megértők valahányszor az idegenek bajáról, sérelméről vagy jogáról van szó, de azonnal kérlelhetetlenné merevülnek, süketté és vakká lesznek, mihelyt a magyarság baja kerül szóba. Nem kell külön antropológiai érvekkel bizonyítani az idegenvérűséget, a magyar fajtól való elrugaszkodást, amikor valaki ezt tettekkel igazolja azáltal, hogy hol az osztrák, hol a Habsburg, hol a zsidó, hol az oláh vagy a cseh érdekeit védelmezi a magyarsággal szemben. A természet nem ismer fajtagadást, *a tiszta fajvér mindig elfogultan szereti és védelmezi a maga fajtáját.* Aki ellenben annyira megértő tud lenni az idegen vagy ellenséges érdekek iránt, hogy azt saját fajával szemben pártfogásba veszi és ezáltal saját fajtájában elkeseredést, elégedetlenséget, pártoskodást, széthúzást idéz elő, az nem lehet fajmagyar, még ha évezredes történeti nevet visel is. Egyébként tekintsük csak meg közelebbről ezeknek az idegen érdekek iránt nagylelkű, széthúzásban tevékeny politikusoknak a családfáját, nyomban megtaláljuk őseik között az Európa minden fajtái felé szétágazó vérségi köteléket.

A turáni átok tehát nem turáni. Aki elrugaszkodik a magyar fajtától, aki a magyarságot elárulja s ezzel elkeseredést, pártoskodást gerjeszt, az nem lehet magyar és fajtagadását nem is takarhatja azzal, hogy a széthúzás turáni átok. Aki a magyar fajhoz tartozik, az nem tud egyidejűleg ugyanúgy rajongani más fajokért, az nem állíthatja életét más fajok szolgálatába, mert ez biológiai képtelenség. Aki mégis képes erre, az nem lehet magyar fajvér, még akkor sem, ha különben nem tudjuk megmondani róla, hogy miféle fajbéli. Talán egyik sem, hanem egy meghatározhatatlan korcs, akinek nincsen helye sem itt, sem ott, aki maga sem tudja hová való, csak annyi bizonyos, hogy ahol jelen van, mindenütt átok, nálunk persze turáni, de Franciaországban gall, Németországban germán, Lengyelországban lengyel átok stb. *Viszont aki a magyar lelket megérti, aki a magyarság érdekéért önzetlenül áldozatra kész, aki a magyar fajiságot az idegen ártalmak ellen minden vonatkozásban védeni hajlandó, az okvetlenül magyar, még ha anyakönyvileg nem magyar származású is, még ha idegen nevet visel is.* Erre a megállapításra följogosít bennünket az, hogy nagy közéleti kérdésekben mindig szociális fajról beszélünk, nem pedig antropológiai fajról.

Hátra van még szemébe nézni a „Fülemülében" megénekelt Péter és Pál esetének. Ez az ellentmondás valóban meghökkentőnek látszik. Ha elfogadjuk, minthogy el kell fogadnunk, hogy a magyar nem széthúzó, nem pártoskodó, nem viszálykodó faj, akkor igazat adhatunk-e Arany Jánosnak, amikor a magyar fajt veszekedőnek tünteti föl? És Arany Jánosnak a Fülemülében mégis igaza van, csakhogy a *veszekedés* úgy viszonylik a *pártoskodáshoz,* mint a fellobbanó szalmaláng az engesztelhetetlen gyűlölködéshez. A fajmagyar valóban elég könnyen veszekszik és ugyanolyan könnyen békül is. A magyar fajiság jellemzője a gyermekességig menő nyíltság, hiúság, lobbanékonyság, békülékenység. A magyarnak annyira természete az őszinteség, hogy gondolatait és érzelmeit az ésszerűség ellenére is sokszor kifecsegi, véleményét „odamondogatja", ezáltal sokszor bőszíti fel fajvérét, aki szintén szókimondó, lobbanékony és hiú, nyelni és hallgatni éppen úgy nem képes, mint a másik. Ezért a magyar a magyarral könnyen összezördül, összeveszekszik. A nyíltságból, hiúságból és lobbanékonyságból könnyen magyarázható a gyakori összeveszés, sőt a bicskázás is. De amilyen békülékeny, engesztelhető és könnyen felejtő a magyar, *a veszekedésnek mindig meglepően gyors kibékülés a vége.* Az egymást megkéselő magyar legények akárhányszor gyöngéden és barátságosan hazacipelik egymást a veszekedés színhelyéről. Ámde ennek a virtusos veszekedésnek a nemzetgyilkoló pártoskodáshoz semmi köze. Eddig van igaza Arany Jánosnak a Fülemülében. Az, hogy az összeverekedett szomszédok a verekedés után bíróhoz szaladnak, már annyira nem jellegzetesen magyar vonás, mint az a másik, hogy a bírót mindketten megvesztegetik. A történetnek ez a része esetenként igaz lehet nálunk is, más nép között is, de nálunk semmi esetre sem jellemzőbb, mint másutt. Senki se tévessze össze a magyar faj őszinte, könnyen hevülő, könnyen veszekedő és nyomban kibékülő lelkét azzal az utálatos lelkiséggel, ami a pártoskodásnak elengedhetetlen föltétele. A pártoskodáshoz megátalkodott igazságtalanság, jogtiprás, engesztelhetetlen gyűlölködés és hajthatatlanság szükséges, és ezek a vonások mind hiányoznak a magyar fajból. Ezek a sajátosságok a minden európai fajtával rokonságot tartó, kiegyensúlyozatlan, ellentmondásos lelkületű, pártos politikusok bűnei, akiknél az igazságtalanság, megnemértés és széthúzás a sokszorosan korcsvérük kényszerű következménye. Annyival nagyobb a bűnük, hogy pártoskodásuk szégyene is a magyar fajt bélyegzi meg, mert a turáni átok nem turáni, hanem idegen bűn.

(Forrás: *A Cél*, 1924.)

Victor Ostrovsky – Claire Hoy:

A MOSZAD HÁLÓJÁBAN

V. közlemény

2. Az iskolaévek

Izraelben több csoport is úgy véli, hogy az ország állandó veszélyben van. Az erős hadsereg nem garancia a biztonságra. Akkoriban ezt el is hittem.

Tudod, hogy van egy óriási biztonság iránti igény, és tudod, hogy létezik egy szervezet, amit úgy hívnak: a Moszad. Ez hivatalosan nem létezik Izraelben, mégis mindenki tud róla. Ez a veleje az egésznek. Rájössz, hogy ez egy titkos szervezet, és ha már behívnak, azt teszed, amit mondanak, mert úgy hiszed, hogy mögötte valami szuper mágikus formula van, amit majd a kellő időben elmagyaráznak.

Ha az ember Izraelben nő fel, akkor ez az érzés beleívódik. Úgy kezdi, hogy ifjúsági brigádokba jár. Ott tanultam meg lőni és 14 éves koromban Izraelben a második helyen végeztem céllövésben. Egy mesterlövész Shtutser puskájával a lehetséges 200-ból 192-t találtam el, négy ponttal lemaradva az első helyezettől.

A hadseregben is eltöltöttem pár évet. Szóval tudtam, legalábbis úgy hittem, mibe szállok be.

Természetesen nem minden izraeli megy előre vakon, de azok az emberek, akik a Moszad-újoncokat keresik, azok, akik az összes tesztelést elvégzik, megtalálják azokat, akik hajlandók erre, és azt teszik abban a szakaszban, amit elvárnak tőlük. Ha kérdéseket teszel fel, az később egy egész művelet sikerét is veszélyeztetheti.

Akkoriban a Munkapárt tagja voltam Herzliában és elég tevékeny voltam. Az elveim viszonylag liberálisak voltak, így attól a pillanattól kezdve, állandó ütközés volt hitem és a hűségem között. Az egész rendszer arra épül, hogy az elején a megfelelő jelentkezőket felveszik, aztán idővel, egy jól vezényelt propaganda-tanfolyammal átmossák az agyát és átformálják az egyéniségét. Az a mondás járja, hogy ha össze akarsz nyomni egy paradicsomot, válaszd az érettet. Miért kezdjél a zölddel? Azt is össze lehet törni, de azt nehezebb.

***

Az első hat hét eseménytelenül telt el. A belvárosi irodában dolgoztam, mint gofer és iktató. De 1984-ben egy csípősen hideg februári napon 14 másik tagot láttam felszállni a kis buszra. Sohasem láttam őket azelőtt, és mi egyre izgatottabbak lettünk, amint a busz egy meredek hegynek vette az útját és az őrzött kapun keresztül megállt a kétemeletes Akadémia előtt.

A velem együtt 15 főt számláló kadétcsoport ellepte a lapos tetejű épületet, ahol egy tágas terem közepén egy ping-pong asztal díszelgett. A falakon Tel-Aviv légi felvételei voltak. Egy üvegfal a belső kertre nézett, ahonnan két hosszú hall nyílt. Volt egy függesztett betonlépcső is, ami úgy tűnt, mintha fellibegne a második emeletre. Az épület kívülről fehér téglából volt. Belül világos márványpadló és fehér téglafalak.

Azonnal rájöttem, hogy már jártam itt azelőtt. Amikor felcibáltak a miniatűr fürdőszobába az előkészítő tesztek során, kikukucskáltam a szemkötő alól és láttam azt a lépcsőfeljárót.

Nemsokára egy őszülő hajú, sötét bőrű férfi jött be és a hátsó ajtón keresztül kivitt bennünket a négy osztályterem egyikébe. Az igazgató hamarosan itt lesz, mondta.

Itt is volt bőven hely, mindkét oldalt ablakok, egy tábla az elülső falon és egy hosszú T-alakú asztal a közepén. Rajta vetítőgép. Ezt a kurzust a 16. Kadétnak nevezik, mert ez volt a tizenhatodik Moszad Kadét tanfolyam.

Nemsokára a kinti kavicsos parkolóból gyors lépteket hallottunk és három férfi jött be a terembe. Az egyik alacsony, jóképű és sötét arcbőrű, a másik, akit felismertem, idősebb volt és kifinomultabb, a harmadik egy hat láb két hüvelyk magas, szőke hajú ötvenes férfi. Szögletes aranykeretes szemüveget viselt, kigombolt ingében és pulóverben lezsernek látszott. Fürgén az asztalfőhöz ment, míg a másik kettő a terem hátsó részén foglalt helyet.

„A nevem Aharon Sherf" – kezdte. Én vagyok az Akadémia vezetője. „Isten hozta önöket a Moszadnál. A teljes neve: Ha Mossad, le Modiyn ve le Tafkidim Mayuhadim (Felderítési és Speciális Műveletek Intézete). A mi mottónk: 'Megtévesztéssel szíts háborút'."

Úgy éreztem, nem kapok levegőt. Tudtuk, hogy ez a Moszad, de amikor kimondják végre, hogy sejtésed igaz, levegő után kapkodtam. Sherf, akit leginkább Aralek néven ismernek – az Aralek az Aharon beceneve – ott állt az asztalra támaszkodva, aztán felegyenesedett, aztán megint az asztalra támaszkodott, olyan szigorúnak és erősnek látszott.

„Önök egy csapat" – folytatta. „Önöket több ezer emberből válogattuk ki. Amíg ehhez a létszámú csoporthoz értünk, végtelen számú embert szűrtünk ki. Önöknek megvan minden lehetőségük, hogy olyanokká váljanak, mint amilyenekre nekünk szükségünk van. Olyan lehetőséget kapnak az ország szolgálatára, mint amilyen kevés embernek adatik meg.

Rá kell jönniük, hogy a mi szervezetünkben nincsenek számszerű keretek. Nagyon szeretnénk, ha önök mindnyájan sikeresen fejeznék be a tanfolyamot, és aztán olyan állásokat töltenének be, amelyekre igen nagy szükség van. Másrészt nem engedünk át egyetlen személyt sem, ha nem felel meg 100%-ig. Ha ez azt jelenti, hogy senki sem megy át, akkor úgy lesz. Volt már erre példa korábban.

Ez egyedülálló akadémia. Azzal fogják segíteni a tanítási folyamatot, hogy átalakítják önmagukat. Ebben a szakaszban önök még csak nyersanyag a biztonsági feladathoz. A végén viszont önökből lesznek a világ legjobban képzett felderítő emberei.

Ebben az időszakban nem lesznek tanárok. Viszont vannak olyan területen dolgozó emberek, akik szolgálati idejük egy részét az Akadémiának szentelik és ők lesznek az irányítók. Ők majd visszamennek a területükre. Úgy fogják önöket tanítani, mint leendő munkatársakat és kollégákat és nem úgy, mintha diákok lennének.

Bármi, amit mondanak, nincs kőbe vésve. Mindennek a gyakorlatban kell működnie, és ez személyenként változik. De a tudásuk tapasztalatokon nyugszik és mi ezt szeretnénk önökkel megosztani. Más szóval ők megpróbálják átadni legjobb tudásuk szerint a Moszadnak azt a együttes tapasztalatát és emlékét, amelyre ők is kipróbáláson és tévedéseken keresztül jutottak.

Az a játék, amelybe önök beszállnak – veszélyes. Sok a tanulnivaló. Ez nem egyszerű játék. És az élet sem mindig lehetőség. Soha ne feledjék, hogy ebben a szakmában egymáson kell lógnunk – különben egymás mellett lógunk.

Én vagyok ennek az akadémiának és kiképző osztályának az igazgatója. Állandóan itt vagyok. Az ajtóm mindig nyitva áll. Sok szerencsét. Most átadom önöket az oktatóiknak."

Távozott.

Később rájöttem, milyen ironikus az a szöveg Sherf ajtaja felett. Az idézetet az egyik korábbi amerikai elnöknek, Warren Hardingnak tulajdonítják, ami így szól: "Ne tégy erkölcstelen dolgokat erkölcsi okokból", és ez olyan üzenet, ami éppen hogy szöges ellentétben áll azzal, amit az Akadémián tanítanak.

Mialatt Sherf beszélt, egy másik férfi jött be a terembe és leült. Amint az igazgató távozott, ez a jó megjelenésű férfi, akinek észak-afrikai kiejtése volt, előresétált és bemutatkozott.

„A nevem Eiten. Én felelek a belső biztonságért. Azért vagyok itt, hogy egy pár dolgot elmondjak, de nem fogom sokáig rabolni az idejüket. Ha vannak kérdéseik, bátran tegyék fel őket." Hamarosan rájöttünk, hogy a tanfolyam minden oktatója ezzel a szöveggel kezdte az órát.

„A következőket akarom elmondani önöknek: a falnak is füle van. A technika állandóan fejlődik. Ezekről fognak majd hallani, de mindig vannak új dolgok, amelyekről még nem tudunk. Legyenek elővigyázatosak. Tudjuk, hogy mindnyájan katonai területről jöttek, de azok a típusú titkok, amelyeket önökre bíznak, még sokkal fontosabbak. Kérem, ezt soha ne feledjék.

Aztán felejtsék el ezt a szót Moszad. Felejtsék el. Nem akarom még egyszer hallani. Soha. Mostantól fogva önök a Moszad helyett a hivatal szót használják. Bármilyen beszélgetésben, ez a hivatal. Nem akarom még egyszer a Moszad szót hallani.

Önök azt fogják mondani a barátaiknak" – folytatta Eiten, „hogy a védelmi minisztériumban dolgoznak és nem beszélhetnek róla. Azt látni fogják az emberek, hogy nem bankban vagy gyárban dolgoznak. Valamilyen választ kell nekik adni, különben a kíváncsiságuk még gondokat okozhatnak önöknek. Szóval ezt kell nekik mondani. Ami pedig az új barátokat illeti, hát azokat csak a mi hozzájárulásunkkal lehet szerezni. Megértettük egymást?!

„És telefonon nem beszélhetnek a munkájukról. Ha valakit elkapok, hogy az otthoni telefonon beszél a hivatalról, súlyosan meg fogom büntetni. Ne kérdezzék azt meg, honnan fogom azt tudni, hogy miről beszélgetnek az otthoni telefonon. Én vagyok a hivatal biztonsági vezetője, és én mindent tudok.

Ha valamit meg akarok tudni, én bármilyen rendelkezésre álló eszközt igénybe fogok venni, hogy megtudjam. És arról is legyen tudomásuk, hogy az a velem kapcsolatos mendemonda még Shabak (belső biztonsági rendőrségi) korszakomból, hogy egy kihallgatáson véletlenül letéptem egy pofa golyóit – nem igaz.

Három havonta egyszer önöknek hazugságvizsgáló teszten kell részt venniük. És a későbbiekben minden alkalommal, amikor külföldi útra, látogatásra mennek vagy Izraelen kívül tartózkodnak, kötelező ilyen tesztnek alávetni magukat.

Önöknek jogában áll a tesztet visszautasítani, ami viszont arra hatalmaz fel engem, hogy lelőjem önöket.

A jövőben többször fogunk találkozni és átveszünk más dolgokat. Pár napon belül megkapják a személyazonosító jelzésüket. Egy fényképész jön, aki lefényképezi önöket. Ekkorra szolgáltassák be minden külföldről származó iratukat, legyen az útlevél vagy személyi igazolvány, és ez vonatkozik a házastársra és a gyerekekre is. Mivel egyhamar sehová sem mennek, mi majd megőrizzük azokat az önök számára."

Számomra ez azt jelentette, hogy a saját és a családom kanadai útleveleit le kell adnom.

Ezzel Eiten biccentett a fejével és elhagyta a termet. Mindenki meg volt döbbenve. Durva, közönséges stílusa volt. Nem valami kellemes személy. Két hónap múlva eltűnt, és azóta sem láttam.

Ekkor jött előre a sötét bőrű férfi és Oren Riff néven mutatkozott be. Ő volt a tanfolyam vezetője.

„Gyerekek, én felelek értetek. Mindent megteszek, hogy az itt tartózkodásotokat kellemessé tegyem. Remélem a lehető legtöbbet tanuljátok" – mondta és aztán bemutatta az oktatócsoport legalacsonyabb emberét Ran S.-t (Donovan a Sphinx műveletből). A kifinomult, jól öltözött férfi Shai Kauly volt, az Akadémia vezetőhelyettese és az egyik korábbi vizsgáztatóm.

Mielőtt hozzákezdett az előadásához, Riff mesélt egy keveset a múltjáról. Sok éve dolgozik a hivatalnak. Az egyik első megbízatása az volt, hogy segítse a kurdokat Kurdisztánban az irakiakkal szembeni függetlenségi háborújukban. Golda Meir hivatalában összekötő feladata volt, a párizsi állomáson katsa, majd összekötő volt a világ sok más táján. „A dolgok jelenlegi állása szerint, nagyon kevés olyan része van Európának, ahová biztonsággal visszamehetnék."

Riff ezután elmondta, hogy elkezdi azt a két témát, amely az elkövetkező két vagy három hónapban a legtöbb időnket lefoglalja. Az első a biztonság, amelyet ▶

▶ a Shabak-oktatók fognak előadni és a másik a NAKA. Ez rövidítés és egységes írásrendszert jelent. „Ez azt jelenti, hogy a jelentéseket egyféleképpen és csakis egyféleképen lehet írni. Ha csinálsz valamit és nem jelented, az annyit tesz, mintha nem is csináltad volna. Másrészt, ha nem csináltál meg valamit és jelented, akkor ez azt jelenti, hogy megtetted" – mondta nevetve.

„Nos, akkor kezdjük el a NAKA tanulását."

Amikor az üzenetek továbbításáról van szó, semmiféle alaki változtatás nem engedélyezett. A papír fehér és négyzet- vagy téglalap alakú. A tetejére írjuk a biztonsági engedélyt, egy bizonyos módon aláhúzva, attól függően, hogy titkos, szigorúan titkos vagy nem titkos.

A papír jobboldalára írod a címzett nevét és azt, hogy kinek kell lépnie az üzenet alapján: ez lehet egyetlen személy, kettő vagy három, de minden egyes nevet alá kell húzni. Ez alá jön annak a többi címzettnek a neve, akik másolatokat kapnak, de akiknek nem kell cselekedniük az információ szerint. A küldő általában, osztályként azonosítja magát és nem egyénként.

A keltezés a baloldalra kerül, azzal a jelzéssel együtt, hogy milyen sebességgel kell kézbesíteni: távirat, sürgős távirat, normál stb. a levél azonosítószámával együtt.

Mindezek alá, az oldal közepére kerül a tárgy egy mondatos főcímben, amelyet kettőspont követ és az egész alá van húzva.

Ez alá írjuk pl. „hivatkozással az ön 3J jelű levelére" és a hivatkozás dátuma. Ha a címzettek között vannak olyan személyek, akik nem kapták meg a hivatkozott levelet, azoknak is kell küldeni egy példányt.

Ha több mint egy tárgy (téma) van, akkor ezeket számokkal osztják fel, mindegyiket világosan megjelölve. Minden estben, ha számot írtál pl. „35 tekercs WC papírt rendeltem" – meg kellett ismételni a számot: „Rendeltem 35x35 tekercs…". Ily módon, ha a számítógépben torzítás van, a szám még mindig kivehető. Az aláírás az oldal aljára kerül és kódszámodat kell használni.

Nagyon sok tanórát töltöttünk a NAKA gyakorlásával, mivel a szervezet fő tevékenysége az információk gyűjtése és továbbítása.

A második napon, a biztonságról szóló előadás elmaradt és kaptunk egy halom újságot, amelyekben már bizonyos cikkek be voltak keretezve. Mindenki kapott egy témát és az újságot kellett forrásanyagként használni. Ezt fel kellett bontani információegységekre és jelentést kellett róluk írni. Amikor minden információt kimerítettünk, azt kellett ráírni a jelentésre, hogy „nincs több információ" Ez azt jelentette, hogy egyelőre be van fejezve. Azt is megtanultuk, hogy a tárgy főcímet csak a jelentés megírása után kell megfogalmazni.

Ebben az időben még minden nap jártunk órákra. Már megkaptuk az azonosító jelvényeket, ami csupán egy fényképből és egy alatta szereplő kódcsíkból állt.

Az első hét vége felé, Riff bejelentette, hogy a személyes biztonságról fogunk tanulni. Alig kezdte el az előadást, amikor az osztályterem ajtaját hangosan berúgták és két személy rontott be a terembe. Az egyiknél egy nagy pisztoly volt, egy Eagle, a másiknál egy géppuska és azonnal lövöldözni kezdtek. Az újoncok a földre vetették magukat, de Riff és Ran S. a falnak zuhant vérbe borulva.

Mielőtt kettőt számolhattál volna, a két alak már kint is volt, be a kocsiba és eltűntek. Mindenki teljesen lebénult. De mielőtt még felocsúdtunk volna, Riff felállt, rámutatott az egyik kadétra, Jerry S.-re és így szólt: „Rendben, engem most éppen megöltek. Írja le: kik tették, hány lövést adtak le és bármi más információt, amelynek segítségével a gyilkosok nyomára lehet bukkanni."

Miközben Jerry elemezte az esetet, Riff folyamatosan írta fel a táblára. Aztán megbeszélte a többi kadéttal, majd kiment és behívta a két „gyilkost". Hát nem úgy néztek ki, mint ahogy leírtuk őket. Még csak fel sem ismertük őket.

Valójában a két férfi Mousa M. az APAM (műveleti biztonság kiképző részlege) vezetője, ill. a másik, a helyettese, Dov. L. Mousa volt. Ez utóbbi nagyon hasonlított Telly Savalasra.

„Most elmagyarázzuk, hogy mire volt jó ez a kitalálósdi" – mondta Mousa. „Munkánk döntő részét idegen országokban végezzük. Számunkra minden ellenség vagy célpont. Semmi sem baráti. Ahogy mondom, semmi."

„De azért nem kell paranoiásnak lenni. Nem lehet állandóan arra a veszélyre gondolni, amiben vagy, vagy attól félni, hogy követnek vagy figyelnek. Ha így tennének, akkor nem tudnák elvégezni a munkájukat."

„Az APAM – eszköz. Ez a rövidítése az Avtahat Paylut Modienitnek (a „felderítői tevékenység biztosítása" szervezetnek). Azért van, hogy nyugalmat és biztonságot adjon önöknek, és hogy a munkát megfelelően el tudják végezni a helyzet urai maradjanak. Az APAM-ban nincs helye a tévedésnek. Gábrieltől még kaphatnak egy másik esélyt, de a hibák végzetesek."

„A biztonságot lépésekben tanítjuk meg. Nem számít, hogy milyen jó vagy abban, amit csinálsz, vagy milyen tehetséges vagy, ill. milyen okos vagy. Ha az APAM-vizsgát az én megelégedésemre nem teszed le, már mehetsz is. Itt nincs szükség különösebb tehetségre, de képesnek kell lenned megtanulni minden szükségeset. Meg kell ismerni a félelmet és azt is, hogy hogyan kell azt kezelni. A munkádat pedig mindig az eszedben kell tartanod.

Az a rendszer, amit az elkövetkező két vagy három évben tanítok önöknek – csalhatatlan. Ki van próbálva. Tökéletesítve van. És egyre tökéletesebb lesz. Annyira logikus, hogy még, ha az ellenség is olyan jól ismeri, mint ti, akkor sem tudnak elfogni."

Mousa mondta, hogy Dov. lesz az oktatónk, bár ő is tart néhány előadást és segít a gyakorlatoknál. Aztán elővette a tanfolyami előadások órarendjének egy példányát, rámutatott és így szólt: „Látják itt ezt a helyet a nap utolsó órája és a következő nap első órája között? Ez az az idő, amikor Önök az enyémek."

„Élvezzék még ezt az utolsó hétvégét, mint vakok, mert a jövő héttől kezdve fokozatosan elkezdjük felnyitni a szemüket. Az ajtóm mindig nyitva áll. Ha van valami gondjuk, csak jöjjenek bátran. De ha a tanácsom kérik, el is várom, hogy aszerint cselekedjenek."

Mousa, aki az európai biztonság feje volt, amikor utoljára hallottam felőle, Eitenhez hasonlóan a Shabak-tól jött. Egy időben az 504-es Egységnél volt, ami egy határközi egység és a katonai hírszerzőknek dolgozott. Durva volt és kemény. De ugyanakkor kedves személyiség volt. Nagyon elméleti és elkötelezett. És a vicceket imádta.

Mielőtt hétvégére eltávoztunk, meg kellett ismerkedni Ruty Kimchy-vel, az iskolatitkárral. Férje egykor a toborzórészleg vezetője volt, később a külügyminisztérium miniszterhelyettese és fontos szerepet játszott abban, hogy Izrael belekeveredett a szerencsétlen libanoni háborúba. Később az Irán-Contra ügyben is érintett volt.

***

A tanítási napok általában öt blokkra voltak tagolva: reggel 8-10-ig, 10-11-ig, 11-1-ig, 2-3-ig és 3-8-ig. Rendszeresek, voltak a 20 perces szünetek. Az ebéd 1 és 2 között volt egy másik, a domboldalon lejjebb lévő épületben. Útközben egy áruda mellett haladtunk el, ahol cigarettát, édességet és zöldséget tudtunk venni potom áron. Akkortájt napi két, három doboz cigarettát szívtam. Az Akadémián majdnem mindenki dohányzott.

A tanfolyam négy fő tantárgya: a NAKA, APAM, Általános katonai ismeretek és a Fedezék.

Az általános katonai ismeretek keretében megtanultunk mindent a tankokról, légierőről, haditengerészetről, a bázisok szerkezetéről, a szomszédos országokról, azok politikai, vallási és társadalmi szerkezetéről. Ez utóbbi témakörökben kimerítő előadásokat hallottunk egyetemi professzoroktól.

Ahogy a napok teltek, egyre jobban nőtt az önbizalmunk, a teremben vicceket meséltünk – és általában igen jó volt a hangulat. A tanfolyam harmadik hetében egy új ember, a 24 éves Yosi C. csatlakozott hozzánk. Ő egy másik kadétnek, Heim M.-nek a barátja volt, aki 35 éves, nagydarab kopasz, óriási krumpliorral megáldott férfi volt: tudott arabul beszélni és mindig alamuszian mosolygott. Heim nős volt, két gyerek apja.

Yosi Libanonban dolgozott vele együtt az 504-es Egységben és most éppen Jeruzsálemből érkezett, ahol hathónapos arab tanfolyamon vett részt. A nyelvet folyékonyan beszélte, de az angol tudása rémes volt. Nős volt, a felesége várandós. Ortodox zsidó lévén mindig kötött yarmelke volt rajta, de amiről igazán híres volt, az a nők iránti gyengesége volt. Igen vonzó volt. A nőket vonzotta, mint a mágnes. És ezt ki is használta.

Minden nap volt tanítás és utána, ha már nem volt több gyakorlat, a Herzliában lévő otthonomba hazafelé menet gyakran betértem a Kapulszky kávézók egyikébe a Ramat Hasaronban, egy kávéra és süteményre. Később zárt klikket alkottunk Yosival, Heimmel és Michele M-el. Ez utóbbi francia kommunikációs szakértő volt. Még a Yom Kippuri háború előtt jött Izraelbe és a 8200-as Egységnél dolgozott. Még mielőtt csatlakozott volna, már dolgozott a Moszadnak Európában, mint „fogantyús szakértő". Mivel francia volt az anyanyelve, nagyon jó jelöltnek tekintették. Ennélfogva, ő a hátsó kapun került be a kurzusra.

Kávéházi üléseinken sokat tervezgettünk, stratégiákat vitattunk meg. Yosi mindig azt mondta: "Várjatok meg" és megrendelte a süteményét és a kávéját – aztán lelépett. Fél óra múlva megjelent és elmondta, hogy a hölgyet így és így hívták. „Szívességet kellett neki tennem" – szokta mondogatni. Állandóan „szívességeket" tett. Mondtuk is neki, hogy még elkap valamit, de erre azt válaszolta: „Fiatal vagyok és az Isten velem van. Ez olyan méreteket öltött nála, hogy azzal húztuk, hogy ez az ő másodállása.

A rejtőzési technikát főleg Shai Kauly és Ran S. tanította. Kauly azt mondta: „Amikor a hírszerzésben dolgozol, nem Victor, Heim vagy Yosi vagy, hanem katsa. A beszervezések zömét álcázva végezzük. Nem mész oda egy hapsihoz és mondod neki: „Hello, én az izraeli hírszerzésnek dolgozom és információt akarok tőled, amiért pénzt kapsz."

„Álcában dolgozol. Ami azt jelenti, hogy nem az vagy, aminek látszol. Egy katsának rugalmasnak kell lennie. Ez a kulcsszó. Sokoldalúság. Egyetlen nap alatt lehet három találkozód is és mindegyiken másvalaki vagy és ez azt jelenti, hogy teljesen másvalaki."

„Mi a jó fedezék? Olyan valami, amit egy szóval meg tudsz magyarázni. Valami, ami a legtágabb lehetőségeket nyújtja. Ha valaki megkérdezi, mivel foglalkozol, és azt mondod: „Fogorvos vagyok" – ez nagyon jó álca. Mindenki tudja mi egy fogorvos. Persze, ha valaki kitátja a száját és segítséget kér, akkor már bajban vagy."

Rengeteg időt töltöttünk a fedőszerep gyakorlásával. Tanulmányoztuk a különböző nagyvárosokat a könyvtári anyagok alapján, megtanultuk, hogy egy adott városról úgy tudjunk beszélni, mintha mindig ott éltünk volna. Megpróbáltunk személyiséget építeni, egy-egy foglalkozást megtanulni – egyetlen nap. Ebbe beletartozott az is, hogy tapasztalt katsákkal beszélgettünk, ahol is a fedőtörténeteket vizsgáztatták véletlenszerű beszélgetésekben.

A gyakorlatok egy tv-kamerával felszerelt szobában zajlottak, így a többi kadét azokat az osztályteremből nézhette.

A legelső dolgok egyike, amit megtanultunk, az volt, hogy nem szabad túl sok információt túl gyorsan leadni. Ez egyszerűen nem természetes. Ez volt az a lecke, amit Tsvi G. 42 éves pszichológus megtanult: ő volt ugyanis az első kadét, aki átesett ezen a gyakorlaton. Tsvi a katsával szemben ült, és 20 percen keresztül megállás nélkül beszélt és kiöntött magából mindent, amit a fedő városról és fedő szakmájáról megtanult. A katsa egy szót sem szólt. Mi az osztályteremben a hasunkat fogtuk a nevetéstől. És amikor befejezte, visszajött az osztályba és boldogan mondta, hogy „Túl vagyok rajta!"

Mi a hadseregben nevelkedtünk, ahol a barátaid iránt egyfajta bajtársiasságot, hűséget érzel. Így, amikor Kauli először megkérdezte tőlünk, mi a véleményünk az interjúról, én azt mondtam, hogy szerintem nagyon jól megtanulta a témát és jól ismerte a várost. Egy másvalaki azt mondta, hogy érthetően, tisztán beszélt és a története elfogadható.

Ekkor Ran felállt és így szólt: „Na megálljunk csak! Azt akarják nekem bemesélni, hogy egyetértek azzal a szeméttel, ami abban a szobában folyt? Nem látták azt a hibát, amit ez a putz elkövetett? És még ő a pszichológus? Gondolkoztok egyáltalán hapsikáim? És ez lenne ennek a kurzusnak a bemutatója? Akarom tudni a véleményüket. Amit tényleg gondolnak. Kezdjük Tsvi G.-vel.

Tsvi elismerte, hogy túljátszotta és túlságosan izgult. Ez megnyitotta a zsilipeket számunkra. Ran azt mond-

ta, mondjuk el, mit gondolunk mivel mindenkinek ki kell majd állnia a próbát és keresztre lesz feszítve, ha nem jól csináljuk. „Lehet, hogy egy nap ennek köszönhetik az életüket” – mondta.

90 perc elteltével, Tsvit a sárba döngöltük. Minden gyík, amelyik az osztályterembe téved, okosabb teremtmény lett volna nála. Odáig mentünk, hogy kértük a video lejátszását, hogy bebizonyítsuk a bakikat. És mi mindnyájan élveztük ezt.

Pontosan ez történik akkor, amikor egymással versengő személyekből álló csoportot vizsgálsz, akik eldobják a civilizált viselkedés szabályait. Meglepődnél a kíméletlenségnek attól a mértékétől. Visszatekintve igen sokkoló volt. Gyalázkodóvá fajult. A verseny arra ment, hogy ki tud keményebbeket ütni és eltalálni egy gyenge pontot. Minden alkalommal, amikor az ócsárlás ellaposodott vagy kicsit alábbhagyott, Ran és Kauly újraszította azt egy másik kérdéssel. Ezeket a gyakorlatokat kétszer-háromszor végeztük hetente. Brutális volt, de tényleg megtanított bennünket arra, hogy hogyan építsünk fel egy-egy fedezéket.

Ekkor már 11 hete folyt a tanfolyam. A gyakorlati órákon még a bor is szerepelt, mint téma. Honnan lehet megismerni a jó bort, hogyan kell arról beszélni, hogy hová való. Még azt is gyakoroltuk, hogy hogyan kell étkezni a miniszterelnök hivatali ebédlőjében, az Akadémián. A világ minden tájáról a nagyobb éttermek szokásos menüit fogyasztottuk. Megtanultuk, hogyan kell rendelni a megfelelő ételt és hogyan kell azt megenni.

Az Akadémia ping-pong termének sarkában egy tv 24 órán keresztül játszotta azokat a szalagra felvett kanadai, angol, amerikai és európai tv-kben sugárzott műsorokat, sorozatokat, mint pl. az ”I love Lucy” és a különböző szappanoperákat, hogy ezeket is megismerjük. Ha pl. meghallottuk egy műsor jelét, tudtuk honnan való és tudtunk róla beszélni. Hasonlóan az új kanadai egy dolláros érméről is. Ezeket Kanadában dilisnek hívják, de ha valaki rákérdezett és te nem tudtad miről beszél, holott magad kanadainak tüntetted fel, a fedőtörténeted azonnal tönkretetted volna.

Az APAM-ban először azt tanultuk meg, hogy hogyan kell követni először csoportosan, aztán egyenként. Hogyan kell beleolvadni a környezetbe, helyzeti előnybe kerülni, hogyan kell eltűnni. Mi a különbség a „gyors területi” követés (forgalmas utcákon, ahol szorosabban kell követni) és a „lassú területi” követés között? Meg kellett tanulni a „tér és idő fogalmát”, ami azt jelenti, hogy meg kell tanulni bemérni azt a távolságot, amit valaki egy bizonyos idő alatt megtesz. Tételezzük fel, hogy az alanyod (a követett személy) befordul egy városi utcasarkon és mire odaérsz, már eltűnt. Meg kell becsülnöd, hogy az alatt az idő alatt, amíg szem elől tévesztetted, meg tudta-e tenni a távolságot a következő sarokig. Ha nem, akkor fogod tudni, hogy bement egy épületbe, így meg kell állnod.

Miután megtanultuk, hogy hogyan kell követni, azt is meg kellett tanulni: hogyan állapítjuk meg azt, hogy követnek-e bennünket? A tanulás az úgynevezett „útvonal rutin” eljárás szerint folyt.

Bevezettek bennünket a főépület egyik új szobájába. Ez a második emeleten volt; egy nagy szobába mentünk, amelyben kb. 20 szék volt – repülőgépülésekkel, amikhez kihajtható asztal is tartozott, a hamutartó pedig a karfán volt. A szoba elülső részében emelvény állt, valamint egy asztal és egy szék volt. E mögött helyeztek el egy nagy plexiüvegből készült panelt egy vetítővászon előtt, ahová Tel-Aviv térképét vetítették ki, minden alkalommal más-más részletet. Mindegyikünknek meg kellett magyarázni az „útvonalát” a térképen a gyakorlat után. Az útvonal a lényege minden munkának. Anélkül nem lehet dolgozni.

A kadétoknak különböző helyeket jelöltek ki, megmondták, hogy egy bizonyos időpontban kell távozniuk, végig kell menniük egy adott útvonalon és jelenteniük kell, hogy vajon követték-e őket vagy sem. Ha követték őket, azt is jelenteniük kellett, hogy kit láttak, mikor, hány embert és hogyan néztek ki. Azoknak a kadétok, akik azt jelentették, hogy nem követték őket, meg kellett mondaniuk, hogy hol és mikor ellenőrizték, hogyan ellenőrizték és miből gondolták, hogy nem követik őket. Mindezt egy különleges jelölő tollal jelölték ki a térképek előtt lévő plexiüvegen.

A kadétok általában másnap reggel jelentettek és miután mind a 15 befejezte, megmondták ki volt és ki nem volt követve.

Azt egyaránt fontos volt tudni, hogy nem követték vagy követték az embert. Ha úgy hiszed, hogy követtek, miközben mégsem, nem tudsz előrelépni. Európában például, ha egy katsát követnek, az állomás beszünteti a működését egy-két hónapra, amíg le tudnak onnan lépni. Veszélyes azt mondani, hogy követnek, mert ez automatikusan felveti azt a kérdést, ki követ és miért.

Azt mondták nekünk, hogy azok a házak, ahol lakunk biztonsági házak. Meg kellett bizonyosodnunk arról, hogy nem követnek-e bennünket, amikor elmegyünk reggel vagy hazatérünk este. Az Akadémia volt valójában az állomás és a mi otthonaink a biztonsági házak.

Egy útvonalat két fő részre bontunk. Ezt általában a térképen tervezed meg. Elindulsz egy helyről és természetesen viselkedsz. Keresel előnypontokat, olyan helyet, ahol természetesen tartózkodhatsz és ahonnan jól beláthatod azt a helyet, ahonnan indultál, de téged viszont nem láthatnak. Tegyük fel, hogy fogorvos van egy épület harmadik emeletén. Azon az emeleten van egy ablak, amely az utcára néz, ahonnan jöttél. Ha csinálsz egy kis cikk-cakkot mielőtt idejöttél, észre fogod venni, hogy követett-e valaki. Abból az ablakból meglátod, hogy figyel-e, és aztán vár-e.

Ha egy csoport követne és kijönnél a szállodából, bekerítenének. Így én egyenes vonalban tempósan mennék öt percig, hogy a bekerítettségből, „a dobozból” kikerüljek. Aztán egy cikk-cakkot tennék és be egy épületbe, szétnézném az előnypontomból és megfigyelném, hogyan rendezik újra a soraikat. Amit nekem ezt követően tennem kellene, az az lenne hogy minden véletlen tényezőt kizárjak. Felszállnék egy buszra, a város másik részébe utaznék és megismételném. Ezt nagyon lassan csinálnám, hogy időt adjak nekik, hogy csatlakozhassanak hozzám.

Egy dolgot nem szabad megtenni, amikor követnek – elveszíteni őket. Ha szem elől téveszted őket, hogyan tudnál megbizonyosodni a követést illetően? Szóval, feltételezve, hogy ismét felbukkannak, tudnám, hogy követnek, és minden tervezett tevékenységet azonnal leállítanék. Akkor egy moziba is bemehetnék, de ebben a szakaszban az eddig megszerzett tapasztalatom alapján végem is lenne.

Mindnyájunk zsebében ott lapult egy kis sapka és amikor meggyőződtünk arról, hogy követnek, feltettük a fejünkre. Aztán bementünk egy telefonfülkébe, felhívtunk egy számot és megmondtuk, kik vagyunk és jelentettük, hogy követnek – vagy nem és hazamentünk. Gyakran megtörtént, hogy később valakinél összejöttünk és megbeszéltük a helyzetet.

A kiképzés teljes ideje alatt csak egy hibát követtem el. Egyszer azt mondtam, hogy követnek, holott nem követtek. Ez azért történt, mert az egyik kadéttársam az én útvonaltervemet másolta le és csak öt perccel utánam következett. Láttam, hogy a csapat követi őt és azt gondoltam, hogy engem követnek. De ő nem látta, hogy követik őt.

Ekkorra az osztály tagjai, köztük én is, már több klikkre bomlottunk. Éreztük, hogy milyen sebezhető az ember. Mindig nyílt támadásnak voltál kitéve az osztályteremben, és ez mindenkire vonatkozott. De utána elkezdtünk hármas-négyes csoportokba verődni. Egymást segítettük tanácsokkal és még az oktatószemélyzetet is megpróbáltuk a saját klikkünk támogatására „rávenni”. Az elsajátított anyagot azokon az embereken próbáltuk alkalmazni, akik bennünket tanítottak.

Ennél a szakasznál az oktatók elkezdték magyarázni, hogyan kell alkalmazni a tanultakat.

„Most, hogy már megtanulták, hogyan védjék meg magukat, a beszervezést fogják megtanulni.” – mondták. „Eljönnek egy helyre, ellenőrzik, hogy tiszta-e a terep, megkezdik a beszervezést és utána megírják a jelentést a NAKA-ban, ahogy tanulták. És most már tudják, hogyan kell használni az információt, az önök által szerzett adatok folytonos mérlegelésével.”

Emlékszem, amint Mousa mondta: „Barátaim, most kezditek a tojást feltörni.”

Ettől kezdve a tojás sárgája bármikor várható.

(Folytatjuk)

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com

e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR

Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA

A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.

Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.

Telefon: (06-1) 349-4552

E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Előfizetés: Magyarországon egy évre 4500 Ft, Egyes szám ára: 340 Ft

Külföldre előfizetés: Egy évre 11 000 Ft

Hungária Szabadságharcos Mozgalom P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 48. Dr. FRIEDRICH WICHTL
VILÁGSZABADKŐMŰVESSÉG, VILÁGFORRADALOM, VILÁGKÖZTÁRSASÁG

Az osztrák szerző valamennyi világnyelven megjelent könyve szabadkőműves forrásokra támaszkodva ismerteti e titkos társaság kialakulását, szimbólumait, felépítését, módszereit és céljait. Dokumentált történelmi példákon keresztül mutatja be a világ eseményeit formáló társaság tevékenységét a korai kezdetektől a húszas évekig, részletesen tárgyalja a szabadkőművesek szerepét az első világháború kirobbantásában és a kommunista mozgalomban, illetve forradalmakban. Kartonált, 264 oldal. Ár: 1600 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről. Ára: 850 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

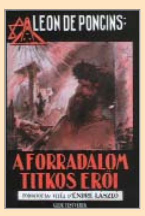
Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték. Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

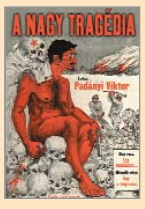
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében. Ára: 2300 Ft

LEON DE PONCINS
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban. Ára: 1400 Ft

PADÁNYI VIKTOR
A NAGY TRAGÉDIA

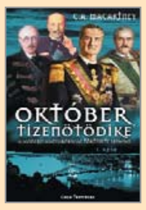
Az emigrációban fiatalon elhunyt ragyogó tehetségű magyar történész műve Európa és hazánk huszadik századi tragédiáját elemzi zseniális éleslátással. Munkája elengedhetetlen az elmúlt évszázad története és a jelen politikai eseményei megértéséhez. Kemény borító, 668 old. Ára: 3100 Ft.

ANONYMUS
TILTOTT IGAZSÁG

A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni történelmi tanulmányát, mert Németországban és számos más államban törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, bizonyítékai pedig vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs. Kartonált, 81 oldal. Ár: 750 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

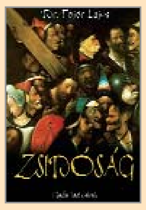
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált. Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

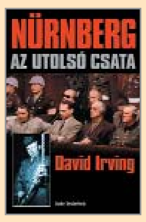
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete. Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Dr. FEJÉR LAJOS
ZSIDÓSÁG

A kritika, amit a kikeresztelkedett zsidó szerző gyakorol, önkritika. Kritikai módszerességgel veszi szemügyre mindazt, ami a zsidóság világnézetének kialakulásához vezetett. Az igazsághoz, amely nem a "zsidóság" igazsága, a zsidóvédőkön keresztül jutott el. Szokatlan és üdítő egy ritka tisztességes magyarországi zsidó őszinte könyvét olvasni. Bárcsak így írna minden zsidó! Kartonált, 339 oldal. Ár: 1850 Ft

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

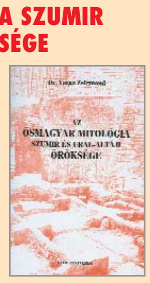
A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt. Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

MÁLNÁSI ÖDÖN
A MAGYAR NEMZET ŐSZINTE TÖRTÉNETE

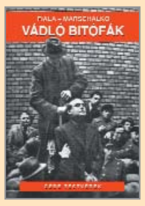
Az őszinte, evangéliumi hangvételű művéért és hungarista világnézetéért üldözött jobboldali politikus és történész lebilincselő összegzése a magyar államalapítástól 1956-ig. A tudós szerzőt ezért a könyvéért a Horthy rendszerben szabadságvesztéssel jutalmazták. Kartonált, 271 old. Ára: 1800 Ft.

DR. VARGA ZSIGMOND
ŐSMAGYAR MITOLÓGIA SZUMIR ÉS URAL-ALTÁJI ÖRÖKSÉGE

Varga Zsigmond (1886-1956) jelen kötete gazdag életművének utolsó darabja. A szerző szumirológus, Kolozsvárott, Berlinben, Genfben és Utrechtben tanult, majd a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen a keleti nyelvekből doktorált. Ez a könyve az ismeretek hatalmas tárháza, gazdag adatgyűjteménye forrásértékű. Kartonált, 400 oldal. Ára: 1900 Ft.

FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

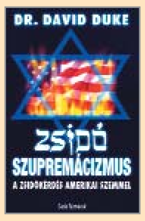
1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófáig. Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról. Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége. Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALAKULÁSÁNAK TÖRTÉNETE

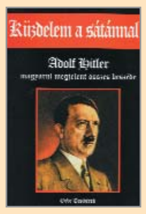
Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevélgyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét. A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép nagymértékű sumér eredetét. Kartonált. 316. oldal. Ár: 1800 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

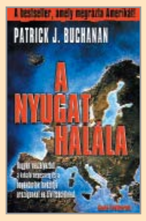
Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán. Ára: 1800 Ft

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol. Ára: 3500 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány. Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben. Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

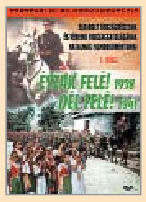
Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt. Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

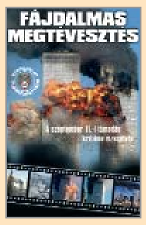
Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja.

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról. Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak? Színes, 90 perc. Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt. Eredeti német hang, magyar felirat. 113 perc. Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefenstahl sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe. Eredeti német hang, magyar felirat. Fekete-fehér. 82 perc Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva. Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.